

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Unger_G_F-Napric_divocinou.PDB

PDB Name: Unger_G_F-Napric_divocinou
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.8.2004
Modification Date: 20.8.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G. F. UNGER

Napříč divočinou

Přeložila Zuzana Schönová
© MOBA, Brno, 1999

Jubal Nolan pozoroval s obavami svého přítele Chucka Bennetta. Nedal ale na sobě nic znát. Jeho tmavší, ostře řezaný obličej zůstal bez výrazu. Oči měl přivřené jako šelma. V koutku úst mu visela cigareta, jejíž kouř vždy na pár vteřin úplně zahalil jeho obličej. Stál za židlí svého přítele a kolem nich se vytvořila skupina zvědavých diváků. Všichni chtěli sledovat napínavou hru.

Už několik hodin se mluvilo po celém Laramie o pokeru, ve kterém se točily velké peníze. Vypravovalo se o tom ve všech saloonech po okolí. Během chvilky všichni věděli, že v saloonu Imperial se pustil malý, opovážlivý chlapík do hry proti skutečným profesionálům a drží se ho štěstí.

Ten malý, opovážlivý chlapík nebyl nikdo jiný než Chuck Bennett. Včera se přidal ke hře, na kterou mu musel půjčit Jubal Nolan dvacet dolarů. Chtěl si užít trochu legrace.

Zatím vyhrál přibližně čtyři tisíce dolarů. To je suma, na kterou musí obyčejný kovboj dít často až deset let. Za čtyři tisíce dolarů si můžete koupit stádo dobytka nebo ranč.

Ted' to vypadalo, jako by měl Chuck Bennett zase všechno prohrát. Jubal krátce nakoukl do karet svého přítele a zhrozil se. Nedokázal si představit, jak by někdo s tak směšným listem mohl vyhrát...

S Chuckovými kartami by nikdo jiný nevsadil do hry ani cent.

Ale ten drobný chlapík si počínal tak, jako by měl v ruce minimálně royal flush.

Když pak přihodil doprostřed stolu dalších dvě stě dolarů a zvýšil tak sázku na čtyři sta, dva hráči odstoupili.

Ve hře zůstal profesionální hráč, který měl stůl, u něhož seděli, od majitele saloonu pronajatý. Byl to zkušený hráč.

Dalším byl hromotluk, který vedl kolonu nákladních vozů. Právě ten prolomil ticho: "Pane Zrzoune, neskočím vám na lep. Už se nemusíte přetvařovat. Vím, že blufujete. Nenechám se ze hry vyšplouchnout, budu se držet až do konce."

Spočítal poslední peníze, které u sebe měl, a vložil je do banku. Zbylo mu jen pár drobných.

Ted' byla znovu řada na Chucku Bennettovi. Široce se usmál na všechny okolo a mírným hlasem prohlásil: "Však za chvíli poznáme, kdo blufuje. Zůstávám ve hře a zvyšuji o dalších čtyři sta dolarů, chlapci."

Profesionální hráč si povzdychl a hru zabalil. Nechtěl riskovat ještě vyšší prohru. U stolu zůstal jen Chuck Bennett a mohutný kočí.

Z hloučku přihlízejících se ozvaly poznámky. Někdo řekl: "Došly mu peníze a zrzek znovu zvýšil. Rick Stammer musí skončit. Nemůže pokračovat. Nemá čím vyrovnat sázku."

Pak nastalo kolem stolu opět ticho.

Hromotluk se otočil na přihlízející a zeptal se: "Kdo by mi mohl vypomoci tisíci dolary? Jako záruku nabízím těžký nákladní vůz, dva mezky a náklad, což jsou dva tisíce plechovek broskví. Slyšíte? Dva tisíce plechovek broskví."

Chvilku zůstalo ticho. Všichni v okolí už slyšeli, že do města dorazily vozy naplněné nejrůznějším konzervovaným ovocem. Broskve v plechovce byly novinkou, kterou dosud nikdo neznal. Podobně jako Remingtonova rychlopalná puška, která dorazila do města před měsícem.

Nikdo nic neříkal.

Pak se ozval nějaký hlas: "Co by člověk dělal s dvěma tisíci konzerv, když není majitelem obchodu, ve kterém by je mohl prodat? A než by je člověk snědl, tak by se zkazily."

Majitel nákladu si poklepal na čelo.

"Vy zatracení blázni," zabručel. "Vy jste skutečně banda zbedněnců. Kolem Virginia City kope spousta lidí zlato. Chtěli bych vidět, co celou dobu jedí. Myslím, že by za takovou plechovku broskví zaplatili spoustu peněz. Každou konzervu můžete vyvážit zlatem. Copak to nechápete? Za každou plechovku dostanete nejmíň dolar."

Znovu bylo ticho.

Pak si někdo povzdechl: "Kdybych tak u sebe měl tisíc dolarů! To by byl nejlepší obchod mého života." Kdosi jiný poznamenal: "Nejdřív bys musel ten náklad dovézt do Virginia City. Tady bys nic neprodal. A šance, že se tam dostaneš, není právě vysoká. Všechny broskve by mohly také skončit v rukách rudých gentlemanů, a ti by si možná přibrali i tvůj skalp. Tisíc dolarů tady v Laramie je jistější než vyhlídka na deset tisíc dolarů na konci Bozemanovy cesty. Projít jí je jako projít peklem."

Chlapík zmlkl, bylo řečeno vše. V Laramie se v posledních týdnech hodně mluvilo o tom, že byla na této trase přepadena řada vozů.

Jubal Nolan měl mezitím čas přemýšlet. Byl to chlapík, který si dokázal vše rychle spočítat. Pro něho byla vyhlídka na deset tisíc dolarů velice lákavá. Stála mu i za velké riziko.

"Dostanete ode mě tisíc dolarů, pane. Napište mi na to kvitanci."

Muž u stolu ho chvíli mlčky pozoroval.

"Pokud teď vyhraju, budu mít právo od vás vůz se zbožím koupit zpět?" zeptal se tiše.

"Ne," odpověděl Jubal. "Nabízím vám tisíc dolarů za vůz s nákladem a mezky. Výsledek hry na obchodu nic nemění."

Po Jubalových slovech bylo v celé místnosti ticho. Několik mužů přikývalo, protože považovali Jubalovu nabídku za slušnou. Říkali si, že musí být hodně odvážný nebo šílený, když se pouští do takového podniku. Měl totiž šanci přibližně jedna ku pěti, že se mu podaří s vozem dojet do Virginia City a dostat se k nalezištím zlata, kde by mohl zboží výhodně prodat. Za poslední dva měsíce se totiž Bozemanovou cestou podařilo projet jen každé páté koloně vozů. Majitel vozu přemýšlel. Pokud nabídku přijme, ztratí možnost prodat drazé konzervy broskví. Ale jak už bylo řečeno, šance dojet s nimi k cíli nebyla právě vysoká.

Potřeboval tisíc dolarů. Ty pro něj znamenaly v této chvíli mnoho. Mohl by zůstat dál ve hře. Chuck Bennett u sebe měl sotva tisíc dolarů, a proto už nebude mít možnost vklad dál zvyšovat.

Ještě chvíli zvažoval pro a proti, ale potom vytáhl z náprsní kapsy blok a plnicí pero a napsal stvrzenku.

Jubal Nolan mezitím odpočítal tisíc dolarů a dal je majiteli vozu, pak přijal stvrzenku a pečlivě si ji přečetl. Přikývl a schoval ji do kapsy.

Hra pokračovala dál.

Chuckovi Bennettovi se leskly oči, když vkládal do banku svoje poslední peníze. Když už ani jeden z hráčů neměl po ruce peníze, otočil se Chuck na Jubala: "Mohl bych si u tebe taky půjčit? Chci bank vyhnat ještě výš. Možná bude mít tento pán ještě něco na prodej, aby se udržel ve hře."

Jubal ale zavrtěl hlavou: "Bank už je plný až až. Není potřeba zvyšovat."

To byla pravda. Všichni přihlížející ohromeně zírali na hromadu peněz uprostřed stolu. Takovou hru tady nikdy nepamatoval. Muselo to být něco kolem deseti tisíc dolarů. Čtyři tisíce do hry vložil Chuck. Byly to všechny peníze, které od včerejšího odpoledne vyhrál. Čtyři tisíce dal do banku majitel nákladního vozu. Zbylé dva tisíce byly od hráčů, kteří už odstoupili.

Chuck Bennett si povzdechl.

Pak se podíval na mohutného protivníka a pokýval hlavou: "Dobře, žádám vás, abyste vyložil. Ukažte, co na mne máte."

Usmál se, jako by hrál jen o pár centů, nikoliv o deset tisíc.

Majitel vozu si naproti tomu setřel zpcené čelo a oddechl si.

Otočil karty. Měl tři osmičky a dva kluky.

Chuck Bennett sykl a promluvil: "Smůla! Myslel jsem, že se mi podaří vás vystrašit a vzdáte to. Jste zatraceně tvrdý chlapík, s tím jsem nepočítal. Ale myslím, že jsme se docela pobavili, ne? Bylo to dobrá hra. Půjdu se teď na chvíli natáhnout, protože mě to pěkně znavilo."

Zvedl se, ale karty nechal rubem nahoru. Otočil se na svého přítele Jubala Nolana a dobromyslně prohlásil: "Kamaráde, za dvacet dolarů jsme si užili spoustu legrace a vzrušení. Mohli jsme pít na účet podniku víc než čtyřicet hodin, takže jsme na tom ještě vydělali."

Pak prošel uličkou, kterou mu vytvořili diváci.

Jubal zůstal na místě. Stejně jako ostatní přihlížející pozoroval ruku Ricka Stammera, která otáčela karty Chucka Bennetta.

Měl jen dvojčku a zbylé tři karty mu přebývaly.

Chlapík se široce usmál a řekl Jubalovi: "Váš přítel mě nemohl vystrašit. Nikomu se ještě nepodařilo přeblluffovat Ricka Stammera, nikomu. Koupím ten vůz zpátky za patnáct set dolarů. To je přece slušná nabídka. Pořád na tom vyděláte pět set."

"Ne," odpověděl Jubal. "Říkal jsem vám přece, že náš obchod nemá s hrou nic společného a její výsledek na tom nic nemění. Kde je ten vůz?"

Mohutný chlapík mlčel. Vzal svůj klobouk, nacpal do něho peníze, které vyhrál, a kývl na Jubala.

"Pojďte se mnou," řekl chladně a otočil se směrem k východu.

Jubal šel za ním.

Bylo pozdní odpoledne. Ulice Laramie byly plné nejrůznějších lidí. Vesměs to byli přistěhovalci čekající na příznivé zprávy z indiánského území.

Bozemanova cesta vedla přes území obývané kmeny Siouxů. To by nemuselo nic znamenat, protože mezi nimi a bělochy byly uzavřeny mírové smlouvy, které zajišťovaly vzájemné respektování a mír. Bozemanova cesta mohla být

klidně využívána.

Tyto smlouvy ale pozbyly okamžitě platnost, když se indiáni dozvěděli o úmyslu armády postavit podél Bozemanovy cesty řetěz pevností, nepříliš od sebe vzdálených.

Když se první pluk vydal, aby stavbu pevnosti zahájil, začala válka.

Mezi Laramie a naleziště zlata bylo více než šest tisíc indiánských bojovníků. Nebyli to obyčejní indiáni, ale Siouxové a Čejeni, kteří byli vyhlášeni svým válečným uměním a odvahou.

Armáda bude potřebovat nejméně deset let, aby se s nimi vypořádala.

Tak se tedy věci měly.

Na konci Bozemanovy cesty byla naleziště zlata, proto se stále řada obchodníků pokoušela se svými vozy projet, aby tam mohli svoje zboží výhodně prodat. Pořád bylo dost odvážlivců, kteří se cesty nebáli. Vidina bohatství byla silnější než strach ze smrti. Na druhé straně bylo ale spoustu lidí, kteří chtěli na svou příležitost ještě počkat, až se situace s indiány uklidní. Proto bylo Laramie plné lidí nejrůznějšího ražení.

Jubal vykročil za Rickem Stammerem a držel se několik kroků za ním. Ten se na něj několikrát otočil a ušklíbal se.

Pomalu vyšli z města a dostali se do míst, kde se utábořili nejrůznější obchodníci, zlatokopové a přistěhovalci.

Všude se něco dělo. Skládalo se a nakládalo zboží, chystaly se vozy na další cestu. Lidé se starali o koně a mezky.

Brzy se pokusí skupina vozů o cestu na sever.

Rick Stammer se zastavil u početné skupiny vozů na břehu řeky Laramie. Na všech plachtách vozů bylo napsáno:

J. Leaveland a M. Bannister
doprava zboží

Také tady měli všichni plné ruce práce. Jubal si prohlédl muže, kteří se tam pohybovali, a odhadl, že to budou dost tvrdí chlápíci.

Následoval Stammera dál. Po pár krocích dorazili k novému dvojitému vozu typu Merville. Stál ve stínu stromů.

Stammer se zastavil a pleskl rukou do dřevěné postranice.

"Tak to je on," řekl hrdě.

Jubal Nolan přikývl. "V pořádku. Teď už zbývá jen zapřáhnout mezky. Vidím, že ten vůz nepatří Bannisterově a Leavelandově společnosti..."

"Jistěže. Je to můj vlastní vůz," řekl Rick Stammer. "Je to můj vlastní vůz a mám v něm svoje zboží. Navíc velím celé koloně."

Sotva domluvil, vyšel zpoza vozu muž. Vypadal jako Mexičan. Byl vysoký skoro jako Stammer, ale působil mrštněji a obratněji. Jeho obličej byl tmavý a zjizvený. Oči měl jako šterbiny, černé a lesklé.

V ruce držel bič na mezky, tak dlouhý, že si musel část omotat kolem pasu. Konec biče s železným koncem vláčel za sebou po zemi.

"Co se děje?" zeptal se chraplavě. Stammer mu neodpověděl, místo toho se otočil na Jubala a řekl: "To je José Hongara, můj kočí a přítel."

Pak vzal svůj klobouk, podal ho Mexičanovi a zavrčel:

"Podrž to, prosím tě. Musím tady tomu dlouhonoému Texasanovi ručně vysvětlit, že chci, aby mi prodal zpátky můj vůz. Potřeboval jsem trochu peněz, abych nemusel odstoupit od velice zajímavé a napínavé partičky pokeru. Proto jsem musel na chvíli zastavit tady tomu muži náš vůz. Vyhrál jsem deset tisíc dolarů. Je sice pravda, že téměř polovinu těch peněz jsem do banku vložil já, ale i tak je to slušné. Teď už potřebuji jen přesvědčit tady toho texaského kovboje, aby nám vůz prodal zpět."

Po těch slovech se otočil na Jubala Nolana a ukázal mu pěsti.

"Tak," řekl tvrdě, "bude to pro tebe moc špatné, jestli nezměníš svůj názor. Těmito pěstmi dokážu přemluvit každého, aby udělal to, co vyhovuje mně. Tvoje kolty ti jsou k ničemu. Bez mého svolení z tábora s vozem neodjedeš. Když mě ale porazíš, budeš mít volnou cestu, to ti můžu slíbit. Rozumíš?"

"Ano," řekl Jubal Nolan a přikývl. "Pěkně to máš vymyšlené," dodal. "Ale teď teprve nemám chuť ti prodat vůz zpátky."

Na vyhrožování jsem většinou dost háklivý."

Zatímco mluvil, sundal si opasek a položil ho přes oj vozu.

"Obchodník z Missouri dokáže porazit každého texaského honáka dobytka, na to se můžeš spolehnout," zavrčel Stammer, sklopil hlavu, nastavil pěsti a postavil se proti Jubalovi. Rick Stammer byl mohutný chlapík. Vážil něco kolem dvou set dvaceti liber. Jubal vážil asi sto devadesát liber a měřil asi šest stop. Nebyl na něm jediný gram zbytečného tuku nebo masa. Byl svalnatý a šlachovitý. Byl to tvrdý a ostrý hoch, jak už muži z Texasu bývají.

Rick Stammer byl naproti tomu mohutný a měl silné kosti. Vzájemně se chvíli pozorovali. První zaútočil Stammer. Vrhla se celou svou vahou proti Nolanovi. Ten šikovně uhnul na stranu, hned se otočil za Stammerem a trefil ho pěstí přes ucho. Stammer prolétl do prázdna, zapotácel se a vzápětí znovu získal rovnováhu.

Mezitím všichni muži v táboře zpozorněli a zanechali své práce. Ozval se ostrý hlas: "Pojďte se na to podívat. Rick Stammer se rve s nějakým Texasanem."

Muži se postavili do půlkruhu kolem zápasící dvojice. Každý z nich měl s podobnými pútkami už svoje zkušenosti, a tak se snažili tipovat, kdo má šanci na vítězství.

Po několika vteřinách jim bylo jasné, že se jedná o vážný boj, ne jen o nějaké oťukávání.

Když Nolan již po několikáté trefil velitele kolony a dokonce ho jednou srazil na zem, ozval se hlas: "Takového chlapíka nemůže Rick nikdy porazit. Podívejte se, co s ním dělá! Je proklatě rychlý."

Ale někdo jiný se na něho okamžitě obořil: "Však se ještě uvidí. Nejspíš jsi zaspal dobu, jinak bys věděl, že chlapík z

Missouri nemůže být nikdy poražen chlapíkem z Texasu. Takovou nespravedlnost by Bůh nedopustil."

Ti dva, kteří se přeli, se na sebe chvíli zle dívali a vypadalo to dokonce, že se schyluje k další rvačce. Pak se ale jeden z nich zasmál a řekl: "No dobře, Pete, ty jsi z Missouri, já z Texasu. Sázím svůj měsíční plat na toho kovboje."

Sotva domluvil, schytl Jubal mohutnou ránu a svalil se na zem. Odkulil se kus stranou, ale Stammer se vydal okamžitě za ním a vrhl se na něho.

Dopadl na Jubala a začali se rvát na zemi.

První se postavil Stammer. Unaveně vydechl a setřel si z obličeje prach a pot. Měl teď jasně převahu.

Chtěl nakopnout ležícího Jubala Nolana a ukončit rvačku. Chtěl odkoupit zpět svůj vůz.

Stammer rozhodně nepatřil mezi ty, kterým prohra nevadí.

Jubal Nolan v poslední chvíli uhnul mohutné tlapě Ricka Stammera, která mu už už měla přistát na hlavě. Během chvilky se oťepal a vyskočil znovu na nohy.

Stammer se předklonil a jako býk se rozběhl na Jubala.

Jubal mu znovu mrštně uhnul a zasáhl ho mohutným hákem. Stammer se zapotácel. Jeho obličej změnil výraz. Už nebyl divoký, spíš poněkud překvapení.

Jubal Nolan tušil, že teď nastala jeho chvíle. Pokud neporazí Stammera teď, později si s ním už neporadí.

Přihlízející potom viděli něco neuvěřitelného. Viděli chlapíka z Texasu, který ještě před chvílí ležel na zemi a nemohl se pohnout, jak najednou pevně stojí na nohou a srší z něho energie na všechny strany.

Jubal okamžitě přiskočil k ochromenému Stammerovi a několikrát ho zasáhl do žaludku. Stammer se předklonil a schytl ránu kolenem. Stammer byl ale také velice tvrdý chlapík a snesl toho hodně. Napřimil se a pokusil se Jubalovi oplatit stejnou mincí. Ovšem marně, ten byl zcela při smyslech a přiblížil se ke Stammerovi jen tehdy, když si byl jistý, že zasáhne.

Klidně kroužil kolem Stammera, který se potácel a s každou ranou, kterou schytl, byl jeho krok namáhavější. Přihlízející mohli slyšet, jak skučí bolestí a možná i strachem.

Boj už nemohl dlouho trvat. Rick Stammer několikrát spadl na zem a zvedal se stále obtížněji. Jubal se chystal k závěrečnému úderu. Několikrát Stammera obkroužil a potom mu zasadil hák, do kterého dal veškerou sílu, kterou byl v té chvíli schopen vyvinout.

Pěst narazila na Stammerův spánek a chlapík se okamžitě složil k zemi.

Těžce oddychoval, několikrát se převálil a zůstal nehybně ležet. Rukama si tiskl hlavu, jako by měl strach, že mu praskne.

Jubal Nolan byl také vyčerpaný. Vydal ze sebe během boje téměř všechny síly. Byl rád, že je to za ním. Roztřesenýma rukama si protřel obličej. Před očima se mu začaly dělat kruhy a bylo mu mdlo. Několikrát se zhluboka nadechl. Měl co dělat, aby se udržel na nohou. Potřeboval se o něco opřít a odpočinout si. Zápasil s pokušením lehnout si vedle Stammera na zem a zbavit se tak únavy.

Kolem bylo úplné ticho. Nikdo nedokázal uvěřit, že Stammer prohrál. Viděli svého při rvačce už víckrát, ale nikdo ho dosud neporazil.

Teď ale ležel na zemi.

Kousek od něj stál vysoký šlachovitý chlapík ve vysokých kovbojských botách.

Konečně kdosi promluvil. Znělo to překvapeně: "Můj ty Bože! Tate, řekni mi rychle, jestli nejsem náhodou opilý. Je to skutečně pravda, že Ricka Stammera někdo porazil?"

"Jistě, Tome, je to tak, nejsi opilý. Ten kovboj ho skutečně zvládl," odpověděl mu Tate.

A třetí hlas zněl radostně: "Jsem boháč, jsem boháč! Jen já jsem si vsadil na toho Texasana. Všichni mi dlužíte měsíční výplatu."

To ale Jubal Nolan neslyšel. V hlavě mu dunělo, jako by měla každou chvíli prasknout. Teprve po chvíli se bolest trochu zmínila.

Podíval se na muže kolem a pokusil se o úsměv.

"Měl jsem z pekla štěstí," zahučel a podíval se na José Hongaru. Přítel Ricka Stammera vypadal hodně nebezpečně.

Stál po levé straně vozu a v ruce měl klobouk napěchovaný penězi, které Stammer vyhrál v pokru. Položil ho na okraj vozu. V druhé ruce držel násadu biče. Bič se za ním táhl jako dlouhý úzký had.

Ačkoliv Jubal Nolan nebyl schopen příliš přemýšlet, pochopil, co to znamená.

Kdyby José Hongara mávl rukou, bič by zasvištěl vzduchem. Jubal už jednou viděl, jak proti sobě dva muži s podobnými biči bojovali. Na toho, který prohrál, nebyl potom nijak pěkný pohled.

Podíval se na Josého Hongaru a polámanou a znavenou rukou sáhl k boku pro kolt.

Hmátl ale do prázdna.

Pak si uvědomil, že než to začalo, sundal si opasek se zbraní a přehodil ho přes oj.

Několikrát se nadechl a chraptavě řekl: "Hongaro, víte moc dobře, že mi vůz i s nákladem patří. Zapráhňte mi mezky. Jsem tady hotov, chci odsud vypadnout."

José Hongara přikývl. Na okamžik se objevily jeho bílé zuby. Usmál se, ale nebyl v tom ani náznak přátelství.

"Ano, máte pravdu, jste tady hotov," odpověděl. "Zmizte odsud!" Pak hrábl levačkou do klobouku, který ležel na okraji vozu a hodil několik zmuchlaných bankovek směrem k Jubalovi.

"Jsou to samé velké bankovky," řekl. "Je to určitě víc než tisíc dolarů. Vezměte si ty peníze a zmizte odsud. Rick Stammer chtěl ten vůz koupit zpátky. Nedokázal vás k tomu přemluvit, ale já to dokážu."

Pravou rukou náhle práskl bičem.

Napravo od Jubala ležel jeho klobouk. Hongara stál asi dvacet stop od něj.

Konec biče zasáhl klobouk.

"Určitě vás dokážu přesvědčit, abyste nám vůz prodal zpátky," zopakoval Hongara chladně a v očích mu nebezpečně blýskalo.

Jubal Nolan těžce polkl. Pak se podíval směrem, kde měl svůj opasek s koltu. Visel přes oj a Jubal to měl k němu asi tři kroky.

Přibližně deset kroků ho dělilo od Hongary.

Než by překonal vzdálenost ke koltu, konec biče by ho dávno zasáhl.

Kromě toho se sotva držel na nohou a nemohl si být jistý svým krokem. Byl úplně vyřízený, a kdyby boj trval jen o chvíli déle, byl by na tom stejně jako Stammer.

Pak ale spatřil, jak se za Hongarou vynořil drobný chlapík.

Byl to pochopitelně Chuck Bennett. Musel určitě vidět i část toho, co se seběhlo mezi Jubalem a Stammerem.

Ted' stál za Hongarou, v ruce držel kolt a s lehkou ironií se zeptal: "Jube, mám tady mistru Bičikovi ustřelit pravé nebo levé ucho? Nebo tě už nebude přemlouvat, abys prodal vůz zpět?"

José Hongara se při prvním slově pootočil a podíval se, kdo za ním stojí. Když za sebou spatřil drobného chlapíka s rudým obličejem a očima plnými divoké radosti, vztekle zaklel.

Pak se podíval znovu na Jubala a posléze na přihlížející.

Ti jen stáli a neměli ani troch chuti se do celé věci míchat.

José Hongara se nedokázal rozhodnout. Podíval se na Ricka Stammera, který se nepatrně pohnul.

Jubal Nolan si klidně došel pro opasek a zapnul si jej.

Rick Stammer se probral z bezvědomí. Opatrně se posadil a rozhlížel se kolem sebe. Trvalo mu chvíli, než si uvědomil, co se stalo. Pak se podíval na Jubala Nolana a bylo mu vše jasné.

Protřel si obličej, oddechl si, něco si pro sebe zavrčel a zadíval se na Jubala.

Pak přikývl a řekl: "No dobře, prohrál jsem. Pokud mě někdo porazí, jsem schopen to respektovat."

Pomalou a opatrně se zvedl a potácivě šel k Jubalovi.

Postavil se před něj a natáhl ruku na znamení přátelství.

"Zapomeneme na to, kamaráde. Všechno je v pořádku. Podařilo se ti nade mnou zvítězit. Vůz patří tobě. Proč by se z nás měli stát nepřátelé? Ten, kdo mě dokáže porazit, musí být skutečně třída. Byla to přece legrace, ne?"

"Nejsem si tak jist," odpověděl Jubal a po krátkém zaváhání stiskl Stammerovi nabízenou ruku. "Měl jsem štěstí," dodal.

Rick Stammer se unaveně usmál.

"I stateční muži potřebují štěstí," řekl suše a na chvíli se otočil na Chucka Bennetta a José Hongaru. Potom se znovu obrátil na Jubala.

"Tvůj kamarád může ten kolt zase schovat. Co říkáš, José?"

Při posledních slovech se podíval znovu přes rameno.

José Hongara přikývl. Lesk v jeho očích pohasl.

"Máš pravdu, Ricku," řekl klidně. "Necháme to být."

Smotal bič.

Chuck Bennett zasunul kolt do pouzdra.

I přihlížející byli najednou uvolněnější a klidnější. Všeobecné napětí polevilo.

Rick Stammer došel k sudu s vodou a ponořil do ní hlavu. Když se napřímil a cípem košile si obličej osušil, vypadal hned o něco čerstvěji.

Pak se vrátil k Jubalovi a docela klidně řekl:

"Mojí chlapci hned zapáhnou, ale měl bych pro vás ještě jednu nabídku."

Mávl na přihlížející muže a křikl: "Zábava skončila, vraťte se ke své práci."

Muži ho poslechli.

Stammer mávl na Jubala a Chucka. Společně se posadili do stínu, který vrhal jeden z vozů. Jubal byl rád, že si může konečně sednout a nemusí pořád stát. José Hongara se opřel zády o bok vozu.

"Tak si to poslechněte," promluvil Stammer. "Je to férová a jednoduchá záležitost. Jakmile vám ji vysvětlím, určitě vás nadchne."

Jubal mlčel, zato se ozval Chuck Bennett: "Příteli, rádi si tě teď poslechneme, protože můj přítel si musí tak jako tak odpočinout. Sice tě porazil, ale dals mu pěkně zabrat. Mám ale pocit, že se mu teď chceš částečně odvděčit za to, jak ses zachoval."

"Když mě někdo porazí, uznám to a chci se stát jeho přítelem," odpověděl a pak se pustil do vysvětlování:

"Tato kolona vozů patří MacBannisterovi a Johnu Leavenlandovi. Kdybyste tady žili déle, věděli byste, že Mac je známý skoro jako Jim Bridge. Bannister je stopař a zálesák. Znají ho po celém zdejší kraji. Dokáže vycítit indiána na deset mil a zná se s největšími indiánskými náčelníky. Pokud je v tomto kraji ještě někdo kromě Jima Bridgera, Kita Carsona a Buffala Billa Codyho, kdo by dokázal provést bezpečně kolonu vozů na sever do Virginia City, tak to není nikdo jiný než právě MacBannister. Rozumíte?"

Jubal stále nic neřikal. Soustředil se především na svoje domlácené tělo. Chuck Bennett se ale usmál a odpověděl: "Až doted' jsme všemu rozuměli a naše uši jsou stále nastražené."

Rick Stammer přikývl a olízl si krev z poraněné ruky. Pak pokračoval dál.

"MacBannister je tedy výborný stopař a zálesák. Podařilo se mu za ty dlouhé roky, co tady je, uchránit svůj skalp.

Dokonce si našetřil nějaké peníze. Aby se mohl na stará kolena usadit a pěstovat růže, rozhodl se, že svoje peníze ještě rozmnoží. Proto založil s jedním mladým Angličanem a jeho sestrou, Johnem a Jennifer Leavenlandovými, tuto společnost. Dali dohromady tuto kolonu vozů a naložili ji nejruznějším zbožím. A já jsem se k nim se svým vozem připojil. No, už to vlastně není můj vůz... Ale ta záležitost je vyřízena, nechci se k tomu vracet. Raději si poslechněte můj návrh."

Na chvíli utichl, odplivl si, rukávem utřel ústa a znovu začal mluvit: "Umíte jet s vozem, do kterého jsou zapřaženi mezci? Umíte je ukočírovat, když se dostanete do smrtelného nebezpečí? Jste přece texaští honáci. Jistě se vyznáte v koních a v dobytku. Určitě dokážete zvládnout spřežení šesti koní a projet třeba samotným peklem. Ale toto je docela něco jiného. Postarat se o naložený vůz, který táhne osm mezků, není žádná legrace. Řekl bych, že není na světě horší a nebezpečnější činnost, než zvládnout osm tvrdohlavých mezků, když vás ohrožují indiáni. Je vám to jasné?"

Jubal i Chuck přikývli, protože si dokázali představit, kolik sil to člověka musí stát. Bylo jim jasné, že by raději pásli blechy, než aby museli jet se spřežením osmi mezků.

Chuck Bennett ale prohlásil: "Myslím, že se to naučíme. Za pár týdnů z nás budou dobří koči."

Teď se do hovoru vmísil José: "Určitě se to naučíte. Jsou na světě tisíce mužů, kteří se to naučili. Možná z vás budou jednoho dne skutečně zkušení koči nákladních vozů. Ale určitě se to nenaučíte tak jako my. My jsme zatraceně dobří. Mac Bannister si nás vybral, aby vytvořil nejlepší a nejzkušenější skupinu kočích. Každý z nás potřeboval spoustu let, aby se dokonale naučil jezdit a zvládnout tuhle práci. Jak dlouho myslíte, že se budete učit, než budete schopni navléknout postroje za bouřky, nebo když bude tma a jen občas kolem prosvíští nepřátelská kulka nebo šíp?"

Jubal a Chuck se na něho pozorně dívali. Nic neříkali, protože věděli, že něco takového se jen tak nenaučí.

Ale taky moc dobře věděli, že kterýkoliv muž v tomto táboře by podobný úkol zvládl.

Rick Stammer si oddechl a znovu se ujal slova: "Tak je to. Vy jste jezdcí, kovbojové. Dokážete chytit splašeného koně nebo divokého býka. Jste skoro jako indiáni, kteří se snad na koních rodí. Cítíte se na koni jako ryba ve vodě. Teď mě dobře poslouvejte. Ještě než se Mac Bannister před dvěma týdny vydal na Bozemanovu cestu, aby zjistil, jak je na ní nebezpečno, dal mi úkol. Chtěl po mně, abych naverboval několik chlapíků z Texasu. Říkal tehdy: 'Texasani dokážou bojovat. Když jsou na koni a mají v ruce kolt, nikdo je nezastaví. Naverbuj pár takových chlapíků. Budeme je potřebovat na ochranu. Nechci riskovat víc, než je nutné. Divocí Texasané jsou nejlepší. Sežeň nějaké.' Přesně tak to tehdy Mac Bannister říkal," domluvil Rick a usmál se.

Díval se na Jubala a Chucka a potom ukázal na José Hongaru.

"José a ostatní muži budou řídit spřežení až do cíle," řekl. "A vy se postaráte o věci, kterým rozumíte víc než řízení velkého nákladního vozu. Budete jako uši a oči jednoho velkého organismu. Tak budeme mít z celého podniku všichni něco. Já si koupím za vyhrané peníze nový vůz, naložím ho zbožím a najmu si několik mužů. Jen broskve se mi nepodaří už dostat. Tak co, jak se rozhodnete?"

Jubal a Chuck se na sebe podívali.

Pak promluvil Jubal: "Počkáme v táboře, dokud se nevrátí Mac Bannister. Pokud se nám bude zamlouvat a bude o nás stát, pak nabídku přijmeme."

Když Jubal domluvil, Chuck dodal: "Stammere, jsi buď báječný chlap, nebo podlá psí blecha. Můj přítel Jubal stále věří, že lidé jsou v podstatě dobří. Je ale taky docela dobře možné, že nás chceš mít u sebe, abys nám mohl jednoho dne nákladní vůz plný broskvových konzerv zase vyfouknout. Možná spoléháš na to, že nás indiáni po cestě zbaví našich skalpů a ty získáš náš majetek."

Rick Stammer chvíli vypadal, že pukne zlostí. Skoro se zdálo, že se na Chucka vrhne. Potom se ale uklidnil a promluvil docela mírně: "Jistě, ti rudí opičáci jsou nažhavení na každý skalp. A spolehni se na to, že tvůj by chtěli získat nejdříve. Možná vás chci mít skutečně poblíž proto, abych získal zpátky svůj vůz."

Pak se zvedl a pomalu odešel.

"Nemusel jsem s vámi vůbec ztrácet čas. Dělejte, jak myslíte. Moji nabídku jste slyšeli."

Pomalu odešel.

José promluvil: "Je to slušná nabídka. Rick je dobrý chlap. Když proti němu bojujete, je to zatraceně těžké, ale v jádru je dobrý a čestný. Musím to vědět, protože je to můj nejlepší přítel. Je sice tvrdý, ale jeho přátelé se na něj můžou spolehnout. Myslím, že by chtěl být s vámi zadobře, protože má před vámi respekt. Mám ho rád jako svého bratra. Před deseti lety mne táhl čtyřicet hodin na zádech a kolem nás zuřila sněhová bouřka. Měl jsem v těle dva šípy. Posledních deset mil se plazil po břiše, ale nesundal mne a neopustil mne. To je Rick Stammer."

Po těch slovech odešel i on.

Jubal a Chuck se na sebe podívali.

"Možná jsou to skutečně féroví chlapi," promluvil Chuck a zvedl se. "Okusím teď jednu plechovku broskví a potom budu nejméně tři dny spát. José je Stammerův věrný poskok. Ale kdo by nebyl, když mu zachránil život? Možná je Stammer skutečně dobrý chlap."

Jubal přikývl a taky se zvedl. "Chucku," řekl. "Půjdu teď do hotelu, naložím se na hodinu do vany, vyspím se a potom se vrátím s našimi věcmi a koňmi zpátky."

Pomalu odcházel a bolelo ho celé tělo.

Když šel kolem ohrady s mezkou, spatřil v ní Ricka Stammera, jak nasazuje mezkovi postroj. Bylo vidět, že je to zatraceně tvrdohlavé a nebezpečné zvíře.

Stammer si ale počínal zkušeně a bylo vidět, že to nedělá poprvé. Jubal pokračoval a přemýšlel o všem, co se seběhlo. Uvědomil si, že Stammer musí být vykován z pěkně tvrdého materiálu, když se po takové rvačce pustil do práce. Vždyť byl vlastně i nevyspaný po ponocování nad kartami. Nechtěl ale, aby u mužstva pozbyl autority, proto se pustil do práce, aby ukázal, že je schopen plnit povinnosti i po prohraném boji.

Byl to skutečně tvrdý chlapík.

Když se Jubal vykoupal a několik hodin prospal, vrátil se zpátky do tábora. Zavedl koně do ohrady a šel k ohni, kde seděli ostatní muži.

Mezi vozy ležel Chuck Bennett a tvrdě spal. Vedle něj ležely tři prázdné plechovky od broskví. Jubal se posadil u ohně. Kdosi se ho zeptal: "Už jste jedl? Jmenuji se Mule a jsem zdejší kuchař. Stammer mi řekl, že patříte k nám. Ten drobný chlapík, který teď chrápe u vašeho vozu, moje jídlo odmítl. Řekl, že nechce jíst nic než broskve. Mám pocit, že sní celý náklad, než dorazíme do Virginia City."

Jubal se usmál: "Však já mu to už zatrhnu. A já jsem ještě nejedl, rád se s vámi najím."

Mule se zvedl. Byl malé a kulaté postavy. Na první pohled by se mohlo zdát, že je tlustý, ale při podrobnějším podívání bylo vidět, že má svalnaté a silné tělo. Mac Bannister si vybíral kvalitní chlapíky.

O chvíli později dostal Jubal plný talíř opečeného masa, fazolí a brambor. K tomu dostal ještě hrnek kávy a koláč.

"Mám už toho plné zuby," povzdechl si Mule a přejel si rukou po obličeji. "Každý den vařím výborné jídlo, ale ti zatracení chlapi jdou raději do města a utrácí tam peníze za něco, co se nedá jíst. Ale tam dostanou ještě whisky a můžou si pošpásovat s děvčaty. Ti zatracení blázni! Ale až budeme na cestě, budou se olizovat a litovat, že nejedli moje jídlo už tady. Nechci se nijak chlubit, ale lepšího kuchaře byste na tisíc mil kolem jen těžko hledal."

Podíval se na Jubala.

Jubal jedl s chutí a přitom přemýšlel, co se za poslední dobu událo.

On a Chuck měli něco peněz. Dostali bezúročnou půjčku od jednoho dobrého přítele a měli dost času, než bude nutno peníze splatit. Vydali se do Wyomingu, aby našli kus země, na kterém by mohli založit ranč a začít pracovat na svém. Místo toho teď přišli k vozu, který by jim mohl vynést deset tisíc dolarů, kdyby se jim ho podařilo dovést do Virginia City.

Byla to pro ně velká příležitost. S tolika penězi mohli postavit nádherný ranč.

Jubal dojedl a natáhl se vedle Chucka a ve chvílce usnul.

Hlasité chrápání Chucka Bennetta ho nerušilo. Za tu dobu, co se přátelili, si na to už zvykl.

Jubal se probudil chvíli po půlnoci, když někdo procházel kolem vozu, pod kterým společně s Chuckem spali. Do tábora přijel někdo na koni a právě dusot kopyt Jubala probudil.

Zvíře bylo podle zvuku neokované – to tedy znamenalo, že se jedná o indiánského koně.

Jezdec seskočil u dohasínajícího ohně, kde spalo několik mužů zabalených do dek.

Jubal si jezdce pečlivě prohlédl. Noc byla hodně světlá. Měsíc a hvězdy ozářily celé okolí.

Spatřil středně vysokého, šlachovitého muže. Kůň byl drobnější a černý. Byl to pravý mustang. Muž na sobě měl kožené oblečení a na hlavě měl kožešinovou čepici, jakou mívají lovci v prérii.

Rozhlédl se po okolí a křikl: "Ricku! Ricku Stammera a vy ostatní taky, vzbudte se!" Odnaproti se ozvala odpověď. Pak se ze stínu jednoho vozu vynořil Ricka Stammera postupně se ukazovali další.

Kdosi zavolal: "Chlapi, Mac Bannister je zpátky! Vzbudte se! Určitě má nějaké novinky z Bozemanovy cesty!"

Někdo přihodil na dohasínající oheň čerstvé dříví. Muži se pomalu začali scházet u ohně. Většina z nich spala pod svými vozy, jak to kočí dělávali odvědycky.

Chuck Bennett byl už také vzhůru. Otočil se k Jubalovi a zeptal se: "Tak co se děje, kámo? Spal jsem dva nebo tři dny? Už mám zase hlad. Otevřu si plechovku broskví..."

"Zapomeň na broskve, ty nenažraná veverko," přerušil ho Jubal. "Ty konzervy nejsou k jídlu, pokud chceme být jednoho dne bohatí. Právě přijel do tábora Mac Bannister. Pojď, půjdeme se také podívat k ohni a poslechneme si novinky."

Vstali a přidali se ke kruhu mužů, který se vytvořil kolem Mac Bannistera.

Zář ohně osvětlila ostře řezaný obličej známého stopaře a zálesáka. Měl v něm spoustu vrásek. Bylo mu určitě přes padesát, ale stále byl plný síly a energie. Na mustangovi vypadal jako indián. Měl světlé oči, a i když byl v táboře mezi svými, působil stále ostražitě a napjatě.

Poprvé v životě spatřil Jubal slavnou postavu severní prerie a četl v Mac Bannisterově pohledu, co vše lze na Bozemanově stezce očekávat.

Rick Stammer přišel k Mac Bannisterovi a řekl netrpělivě: "Tak to řekni rovnou! Je Divoký kůň se svými bojovníky někde na cestě a musíme počítat s tím, že nás napadne? Nebo je šance, že se nám podaří projet, protože rudoši mají práci jinde? Tak nám konečně řekni, co je na Bozemanově cestě nového!"

Starý zálesák, který vložil všechny svoje úspory do kolony nákladních vozů, se rozhlédl po mužích stojících okolo. Objevil mezi nimi také Jubala a Chucka. Poznal hned, že nejsou místní – podle klobouků a způsobu, jakým nesli kolty. Odhadl je na Texasany. Pak se pohledem vrátil ke Stammerovi.

"Vyrázíme," řekl rázně. "Během hodiny se musíme sbalit a vyrazit!"

"To zvládneme," řekl Rick Stammer, okamžitě připraven začít balit.

Jeho důvěra a oddanost Mac Bannisterovi byla ohromující.

Starý stopař, jeden z nejznámějších mužů prerie a muž, o kterém se vyprávěly legendy a nesčetné příběhy, mávl rukou. Všichni viděli v jeho očích úsměv.

Pak Bannister, kterému Siouxové říkali Sunke Tokeya, promluvil klidně a jasně: "První kolona vozů má vysokou šanci, že se jí podaří projet. Možná i druhá. Ale každé další hrozí smrtelné nebezpečí. Největší náčelníci Siouxů se sbírají dohromady a táhnou směrem na Laramie. Chtějí mluvit se zástupci vlády o mírové smlouvě. Hodlají vládu a armádu přesvědčit, aby začali pevnosti stavět dál od Bozemanovy cesty. Myslí si, že armáda má sama zájem na opětném uzavření míru, protože ztráty na přepravovaném zboží byly za poslední týdny hodně vysoké. Doufají, že se jim podaří uspět. Jsem asi o hodinu nebo dvě rychlejší než indiánský předvoj. Než se rozední, bude po všech táborech v okolí Laramie známo, že indiáni chtějí uzavřít mír, a proto se všichni vydají na cestu."

Mac Bannister udělal na chvíli přestávku a pak pokračoval dál: "Je nanejvýš pravděpodobné, že se indiáni nedočkají úspěchu. Vyjednávání bude trvat nanejvýš tři dny, než si uvědomí, že armáda nebude chtít za žádnou cenu od budování pevností podél Bozemanovy cesty ustoupit. Ale během vyjednávání, což bych odhadoval tak na dva, na tři dny, bude vlastně mír. Nejvyšší náčelníci dorazí se svými bojovníky do Laramie a budou oficírům prezentovat svoji sílu, aby tak podpořili mírovou smlouvu. Já vím ale z moc dobrých zdrojů, že armáda bude pokračovat ve stavbě pevností za každou cenu, i kdyby po Bozemanově cestě nemohla projet jediná kolona, než budou pevnosti hotovy. Jakmile se to indiáni dozvědí, nastane na cestě peklo. Indiáni potáhnou z Laramie směrem na sever a všechno, co jim bude stát v cestě, rozpráší na kusy. Jenom první a možná druhá kolona má šanci jim uniknout. Bude to velice těsné. Proto potřebujeme každou hodinu. Je to pro nejbližší dobu asi jediná šance, jak dopravit zboží na sever."

Po těch slovech pokýval hlavou. Řekl vše, co bylo nutné.

Pak vyhledal Ricka Stammera a společně vydali nejnutnější rozkazy, aby balení netrvalo příliš dlouho. Všichni měli něco na práci.

Jen Jubal a Chuck zůstali na místě.

Mac Bannister se na ně podíval a vydal se k nim.

Jubal a Chuck konečně pořádně pochopili, co je vlastně Mac Bannister zač. Podařilo se mu vyzvědět nejtajnější úmysly nejvyšších náčelníků Siouxů a stejně tak ví, co má v plánu armáda.

Zastavil se před nimi a pečlivě si je ještě jednou prohlédl.

Pak přikývl a řekl: "Zvěďů a dobrých pistolníků je málo. Všechny si najala armáda, aby se jistila proti indiánům. Proto jsem dal Ricku Stammerovi za úkol, aby mi sehnal pár zkušených chlapů, nejlépe z Texasu, kteří se nebojí nebezpečných situací. Pokud jsem to pochopil, tak vy byste měli být jedni z nich. Pokud s námi pojedete, musíte být společně se mnou ušima a očima celé výpravy. Podle toho, jak vypadáte, bych řekl, že se hned tak něčeho nezaleknete a jste schopni si poradit i s indiány."

"Věřím, že vás nezklameme," řekl Chuck, a tím vlastně přijal nabídku Ricka Stammera.

Mac Bannister se usmál a podíval se na Jubala. Pak řekl zcela vážně: "Vaše práce začne až na cestě. Pokud nebudete dostatečně tvrdí a ostražití, první, kdo přijde o skalp, budete vy."

Pak se otočil a odešel. Kůň se za ním vydal, jako by to byl jeho věrný pes.

"Nemějte strach, dědo," řekl ještě Chuck z legrace v domnění, že ho Bannister neslyší.

Ten se ale zastavil, otočil se a škodolibě řekl přes rameno: "Doufám, chlapče, že se od dědy naučíš ještě spoustu věcí." Chuck zůstal chvíli s otevřenými ústy a pak řekl nevěřicně: "Jednou jsem slyšel vypravovat o muži, který slyšel blechu v kožichu svého psa. Vypadá to, že jsem na toho muže narazil."

Jubal se usmál a rozhlédl se kolem. Ačkoliv uteklo jen pár minut, spousta věcí už byla sbalených a nachystaných na cestu. Jen kuchař pobíhal kolem a hulákal: "Pomozte mi někdo. Všichni se snad zbláznili. Chtěl jsem zadělat na chleba, ale všichni balí rychleji, než dokáže slepice snést vajíčko..."

Ani ne hodinu nato se dal konvoj vozů do pohybu. Dohromady čítal dvacet vozů. Každý měl jednoho kočího. Jen na dvojvoze taženém osmi mezkami byli dva.

Ke konvoji patřil pochopitelně i kuchařův vůz a malé stádo koní a mezků na výměnu. Tato zvířata obstarávali dva chlapíci.

Jubal a Chuck stáli společně s Mac Bannisterem u ohně a pozorovali, jak se kolona formuje.

Rick Stammer jel na těžkém koni v čele, za ním vyrážel první vůz a následovaly další. Tvořily dlouhého hada. Bylo slyšet práskání biče, vrzání kol a pofrkávání nervózních koní.

Od ostatních táborů začali chodit zvědavci, pokřikovali a kladli nejrůznější otázky.

Mac Bannister vždy suše odpovídal: "Ano, vyrážíme na cestu, to přece vidíte. Ale neptejte se mne, jaké máme šance. Prostě to chceme zkusit. Ten, kdo se chce po Bozemanově stezce dostat na sever, se nemůže spoléhat na rady druhých, musí se spolehnout sám na sebe a věřit, že se mu to povede. Jediné, co vám snad mohu poradit, abyste to nezkoušeli po nás. Nejspíš to pro vás bude jistější a vyhnete se komplikacím."

Když otázek neubývalo, Mac Bannister jednoduše odjel, aby nemusel dál odpovídat. Jubal a Chuck se vydali za ním. Když potom projížděli kolem dalšího tábora, viděli, že i tam se podle jejich příkladu začínají chystat na cestu.

Během chvilky se rozkřiklo po celém Laramie a okolí, že Mac Bannister, jeden z nejlepších zvěďů, se rozhodl se svými vozy vyrazit na sever.

Pomaloučku se začínalo rozednívat. Na východě se zvolna začala ukazovat šedivá obloha. Z prémie bylo slyšet vytí vlků.

Byl 17. červen roku 1886.

Začala cesta divočinou.

Laramie nechali za sebou.

Vozy postupovaly rychle dopředu, protože koně a mezci byli odpočatí. Slunce se vyhouplo na oblohu. Začínal nový den.

Vyjeli na hřeben, který se táhl od východu na západ a přetínal Bozemanovu cestu.

Mac Bannister dojel Jubala a Chucka. Podíval se na ně a poznamenal: "Tady budeme muset sjet z cesty. Nemám nejmenší chuť narazit na siouxske válečníky, kteří nám jedou naproti, protože hodlají v Laramie přednést svůj návrh mírové smlouvy. Sjedeme z cesty a vrátíme se na ni zase až v noci. Vy dva tady ale ještě chvíli zůstanete."

Odmkl se a ukázal směrem na Laramie.

"Náš odjezd byl příliš náhlý. Poslal jsem Johnu Leavenlandovi a jeho sestře zprávu, že jsme vyrazili. Budou chtít jet s námi. Měli by nás během chvíle dojet. Počkáte tady na ně a dovedete je k nám."

Mac Bannister domluvil a vydal se dál. Nechal kovboje za sebou.

Jubal a Chuck seskočili z koní a posadili se do stínu pod skupinou stromů.

Chuck se lehkomyšlně zašklebil a se smíchem řekl: "Tak zlé to být nemůže, jinak by Mac Bannister nedovolil Johnu Laevenlandovi, aby s sebou vzal i sestru. Pokud to tedy není nějaká šereda."

"Nejspíš to bude nějaká mužatka," řekl Jubal.

Pak si ubalili cigarety, pokuřovali a mlčky čekali. Po chvíli viděli v dálce dva jezdce.

Muž byl vysoký a hubený. Na sobě měl nový oblek, který byl jistě hodně drahý, a na hlavě měl široký klobouk. Seděl na koni jako nějaký lord.

Jezdec po jeho boku jel na nádherné klisně a zprvu se zdálo, že je to muž. Ale za chvíli bylo patrné, že se jedná o mladou dívku, která má na sobě kalhoty a modrou blůzu. Na hlavě měla stetson.

Jubal a Chuck seděli a čekali na ně.

Když před nimi dvojice zastavila, poznali, že dívka je víc než pěkná. Měla jasně zelené oči a obličej, který se nedal přehlédnout. Podle jednoho pramenu vlasů, který jí vyklouzl zpod klobouku, poznali, že je má temně rudé. Někomu by se možná mohlo zdát, že její nos je trochu moc ohnutý. "Buďte zdraví," řekl její bratr a podíval se na koleje od vozů, které se náhle stáčely dolů z cesty. "Našli bychom vás, i kdybyste na nás nečekali. Slepí přece jen nejsme."

Jubal a Chuck sňali před dívkou klobouky. Chuck, který normálně nezavřel ústa, nebyl najednou schopen slova. Stál jako malý chlapec, který poprvé v životě vidí nazdobený vánoční stromček.

Jubal se ale usmál.

"Jistěže byste nás našli," řekl Angličanovi, "ale Mac Bannister chtěl, abychom na vás počkali."

Pak otočil zrak k dívce a řekl s klidnou zdvořilostí, která je Texasanům vlastní: "Lady, toto je můj přítel Chuck Bennett.

Já se jmenuji Jubal Nolan. Nikdy bych nevěřil, že s námi přes indiánské území pojede taková krasavice. Nemáte strach?"

Jennifer Leavenlandová si navlhčila rty a pevně na Jubala pohlédla. V jejích očích se blýsklo.

"Oh," řekla, "už podle vašeho tónu vidím, že mám před sebou Texasana. Musím říci, že..."

Nedomluvila, protože náhle všichni uslyšeli dusot kopyt. Koně nebyli okovaní. To znamenalo jediné. Indiáni. Jubal a Chuck se okamžitě vyhoupli na koně a podívali se k vrcholku kopce. Spatřili malou skupinu indiánů.

Bylo jich šest. Nádherně pomalování, působili na svých krásných koních impozantním dojmem.

Byli to urostlí válečníci s ostrě řezanými obličejí. Byli ozbrojeni. Každý z nich měl pušku Remington Winchester, kterou museli získat od armády.

Mlčky projeli kolem.

Prohlédli si čtyři bělochy a zmizeli v prachu. Neměli důvod něco podnikat, když jeli uzavřít mírovou smlouvu.

Jubal vrhl krátký pohled na dívku a viděl, že se musela vnitřně vyděsit, protože si kousala spodní ret.

John Leavenland ale řekl: "Viděli jste, to byli skuteční indiáni. Ne nějakí chudáci z rezervace. A ani si nás nevšimli, jako by jim na našich skalpech vůbec nezáleželo."

"Ano, jedou do Laramie vyjednávat s armádou. Pojďme za Macem Bannisterem."

Otočil koně.

Dívka se náhle zeptala: "Co byste dělali, kdyby nás napadli?"

Jubal se podíval na Jennifer a usmál se. Nic jí neodpověděl, jen položil ruku na pažbu koltu.

Chuck konečně dokázal promluvit: "Když s námi pojedete do Virginia City, budete mít nejspíš ještě možnost poznat, co dokážeme, když nás někdo napadne."

Ušklíbl se a vydal za Jubalem.

John a Jennifer Leavenlandovi vyrazili za nimi.

Dívka se pootočila k bratrovi. "Johne, viděls, že když indiáni projížděli kolem, oba Texasané postavili svoje koně tak, aby mě kryli, a že ruce měli svěšené podél těla, aby mohli okamžitě tasit?"

"Ne, Jennifer," odpověděl John. "To jsem si nevšiml. Pozoroval jsem hlavně ty indiány. Budu si muset udělat později čas a namalovat je."

Jennifer pozorovala Jubala a líbilo se jí, jak nenuceně a přitom hrdě dokáže jet na koni.

Po chvíli jí zdy řekla:

"Ten chlapík by je dokázal zabít. Pokud by nás napadli, tak by je zastavil."

"Myslím, že ho jednoho dne namalují," řekl John Leavenland. "Vypadá jako vzor pravého texaského kovboje. Lord Torride, který v Texasu nějakou dobu pobýval a pak se vrátil zpět do staré dobré Anglie, mi ale vyprávěl, že kovboji nosí koly spíš jen na ozdobu, že když přijde na věc, sotva zasáhnou cíl vzdálený pět kroků. Ti rudí gentlemani by nás jistě dostali dřív, než..."

Ztichl, protože viděl, že sestru vyděsil.

"Měla jsi raději zůstat v Laramie," dodal rychle.

"Tisíce žen prošlo společně se svými muži nebo bratry Bozemanovou cestou," řekla Jennifer tvrdě. "A já chci zůstat s tebou. Dokážeš sice malovat překrásné obrazy, ale o obchodech toho víš ještě méně než lady Torrideová o bridži. A my přece chceme vydělat peníze, abychom v Anglii zachránili panství našich rodičů. Musím proto zůstat s tebou."

Před obědem dohnali kolonu vozů.

Jubal se vydal okamžitě k Mac Bannisterovi, který jel v čele, a ohlásil mu příjezd i setkání se skupinou indiánů.

Zkušený a ostřílený zálesák se usmál a zabručel:

"Šest indiánů, to nic není. Jen počkejte, až jich uvidíte tisíc pohromadě."

Vozy pokračovaly toho dne v jízdě až do pozdní noci. Zastávky na odpočinek byly krátké a bylo jich málo. Cesta byla velice těžko sjízdná. Hodně záleželo na umění kočích a kvalitě vozů, které musely odolávat všem nástrahám terénu.

Ale rozhodně se vyhnuli riziku, že narazí na indiány táhnoucí do Fort Laramie vyjednávat o míru. Ukrojili tak pořádný kus z Bozemanovy cesty. Ta byla sice lepší pro vozy, ale byla o několik mil delší, protože se táhla v dlouhém oblouku.

Když bylo po večeři pod ochranou hradby z vozů a až na hlídku všichni spali, vzbudil Mac Bannister Jubala a Chucka. Vyrázili do noci na neokovaných koních, kteří neměli dokonce ani sedla. Kdosi z hlídky je viděl odjíždět. Pokrčil rameny a zabručel si pro sebe: "Nechtěl bych jet s nima. Než se člověk naděje, může skončit s šípem v hrdle."

Jubal a Chuck jeli za Mac Bannisterem už několik mil. Vraceli se směrem k Laramie. Jeli nocí jako tři tiché stíny a využívali každého přírodního úkrytu. Snažili se držet ve stínu skal a dávali pozor, aby se nikdy nedostali na hřeben, kde by je každý viděl.

Neměli nejmenší tušení, kam je Mac Bannister vede.

Když se potom na východě začalo pomalu rozjasňovat a hvězdy se ztrácely, poznali konečně, co je jejich cílem.

Konečně nechali stát pod hřebenem a sami se opatrně vyplížili až nahoru.

Viděli, jak se pod nimi v údolí vine Bozemanova cesta do Laramie.

Po pravé straně viděli utábořené karavany. První byla od nich asi jednu míli, druhá přibližně dvě a třetí tak čtyři.

A na úpatí kopce pod nimi hořely ohně. Bylo jich hodně a nerozdělali je běloši, ale indiáni.

Mac Bannister tiše promluvil: "Tak je to tedy. To jsem si mohl myslet. Náčelníci táhnou do Laramie se vši parádou. A tady pod námi se utábořil zbytek."

Tam dole je přibližně dva tisíce koní, minimálně pět set psů, tisíc válečníků a dvojnásob dětí a žen. Takže nechťejí cestu uvolnit, dokud jednání v Laramie neskončí. To jsem potřeboval vědět."

Jubal a Chuck neřekli nic, ale pochopili, že jsou jediní, komu se s konvojem vozů podařilo indiánský tábor objet.

Mohou pokračovat dál na sever.

Indiánský tábor pod nimi leží všem ostatním v cestě.

Jen jejich zkušený vůdce indiány přelstil.

Mac Bannister tiše pokračoval: "Rudoši nejspíš tuší, že jsme sjeli z cesty a objeli je. No dobře, hra na kočku a myš začala. Hodně závisí na tom, jak dlouho se potáhnou jednání v Laramie. Bojovat budeme muset tak jako tak. Jde jen o to, zda proti nám bude stát hlavní síla nebo jen malé skupiny."

"U čerta, vždyť s sebou máme ženu," zavrčel Jubal Nolan.

"Přesně tak, je to pro ni nebezpečné," přidal se Chuck.

Mac Bannister ale neodpověděl hned a mlčky pozoroval indiánské ležení.

Teprve po chvíli znovu promluvil:

"Znám tu dívku dost dlouho a lépe než vy. Jistěže jsem se mohl postarat o to, aby zůstala v Laramie. Ale buďte si jisti, že by se za námi vydala i tak. Najala by si nějakého průvodce nebo by jela s dalším konvojem, jen aby se dostala za bratrem. Ta dívka patří mezi ty, které když si něco usmyslí, tak to taky udělají. Chce se dostat do Virginia City. Proto je lepší, když se drží už od začátku nás. Kromě toho Bozemanovou cestou projela už spousta žen a dětí, když byla před lety situace podobná."

Pojďte, vrátíme se. Viděli jsme, co jsme potřebovali."

Odplížili se z hřebene dolů.

Když byli u koní a vyhoupli se na ně, ozvalo se hvízdnutí letícího šípu. Jubal s Chuckem zaslechli náraz a viděli, jak se Mac Bannister v sedle zapotácel. Okamžitě vytáhli koltý a chtěli začít střílet do křoví, odkud šíp vylétl.

Bylo jasné, že tam je schovaný indián, který zasáhl Mac Bannistera. Pak se ozvalo další zasyčení a prolétl mezi nimi druhý šíp.

"Nestřílejte!" vykřikl Mac Bannister na Jubala a Chucka. Otočil koně a oba Texasané viděli, že na tom není příliš dobře.

Třetí šíp srazil Jubalovi klobouk z hlavy.

On sám ale nevystřelil.

Poznal totiž, že je velice moudré a spolehlivé spolehnout se na Mac Bannisterovu zkušenost.

Když jeli za Mac Bannisterem a zaslechli za sebou ještě několikrát letící šíp, uvědomili si, co by asi natropily zvuky jejich koltů.

Na druhé straně kopce by nastalo pozdvižení a spousta indiánů by se je vydala pronásledovat. S postřeleným Mac Bannisterem by moc daleko neujeli.

Asi po jedné a půl míli Mac Bannister zastavil. Jubal a Chuck mu jeli po boku, aby ho mohli chytit, kdyby padal z koně. Z hrudi mu trčel šíp.

"Necháme ho zatím, jak je," řekl. "Teď dávej pozor, dlouháne z Texasu. Teď je to na tobě. Musel to být ještě docela

mladý válečník. Nespustil poplach. Chce určitě vykonat hrdinský čin a získat si tak jméno. Pronásleduje nás. Zastav ho, Jubale. Chucku, ty pojedeš dál se mnou. Jakmile budu cítit, že už se neudrím v sedle, zastavím. Pak mě budeš muset ke koni přivázat. Jedeme!"

Jeli dál a za chvíli Jubalovi zmizeli mezi skalami.

Na východě se už objevoval nový den, ale tady mezi skalami a kopci byla stále tma.

Jubal zastavil. Zaposlouchal se do zvuků vzdalujících se kopyt. Slezl z koně, nechal ho na místě a pěšky se vydal kus zpátky. Za jednou skalkou se schoval a čekal.

Brzy je slyšel přijíždět.

Ano, Mac Bannisterův úsudek až na jednu maličkost seděl.

Nebyl to jeden, ale dva mladí válečníci, kteří si chtěli získat úctu a jméno odvážným činem. Proto se je vydali pronásledovat.

Dva koně a dva jezdci se pomalu blížili.

Jubal zvedl koleno a vytáhl z vysoké boty nůž. Věděl, že výstřel z koltu by byl v tichém ránu slyšet na míle daleko.

Chvilí nato se vynořila silueta prvního jezdce.

Zastavil. Druhý indián ho dojel a zastavil vedle něj.

Naslouchali.

Jubal tušil, že zaslechli jeho koně nebo ho odhalili nějakým šestým smyslem, který běloši postrádají.

Jeho respekt vůči rudým mužům rostl.

Slyšel, jak si něco tichounce šeptají.

Náhle slezli z koní.

Jeden z nich prošel těsně kolem místa, kde byl Jubal schovaný. Ten se odpoutal od skály a udělal krok k procházejícímu válečníkovi.

Jednou rukou ho neuvěřitelně rychle chytil a druhou mu zasadil ránu.

Indián byl okamžitě v bezvědomí. Jubal ho nechal spadnout na zem a sám se instinktivně sehnul. Nad hlavou mu prosvíštl tomahawk a narazil na skálu.

Jubal měl obrovské štěstí, sehnul se právě včas.

Pak se zvedl a nachystal se na útok druhého mladého indiána. Ten se na něj hnul s nožem. Jubal vykryl jeho ránu a zasadil mu v krátkém sledu několik úderů.

Indián se skácel k zemi.

Jubal zvedl nůž, který raději ani nepoužil, a opřel se o skálu. Divil se, jak jednoduše oba indiány vyřídil.

Když se sklonoil nad jejich bezvládnými těly, aby jim odebral zbraně, viděl, že jsou skutečně úplně mladí.

Bylo to přesně tak, jak říkal Mac Bannister. Chtěli si odvážným činem získat jméno.

Jejich koně utekli pryč.

Jubal jim zlomil luky i šípy. Nůž zastrčil do spáry a trhnutím ulomil čepel.

Jeden z indiánů se najednou probral. Než se však stačil postavit, Jubal byl u něho a další ranou ho znovu uspal.

Pak odešel pryč. Vrátil se ke svému koni a pokračoval dál. Po chvíli narazil na koně obou indiánů.

Usmál se a zavyl jako vlk.

Koně se polekali, divoce zaržáli a utekli.

Mac Bannistera a Chucka dohnal brzo. Než dorazili do tábora slunce už vyšlo nad obzor. Vozy byly seřazené a kočí zapřahali poslední spřežení. Sem tam padla i nějaká nadávka, protože mezci byli hodně tvrdohlaví.

Když sundali Mac Bannistera z koně, seběhli se všichni kolem.

Byl v bezvědomí, ale na zemi se znovu probral a řekl: "Jubale, vytáhni mi ten šíp. Pak to pořádně propláchni silnou whisky a ovaž to. Položte mě do vozu a musíme vyrazit! Pojedete, co to půjde! Někdy kolem poledne narazíme na Bozemanovu cestu. Jubale, Chucku, vy jste teď oči a uši celé kolony! Tak se ukažte!"

Pak upadl znovu do bezvědomí.

Jennifer se mezitím protlačila skupinou mužů.

"Mohu vám nějak pomoci? Vyznám se trochu v ošetřování ran." "Na to nemáte dost silné nervy," řekl Jubal suše a pokývl na Ricka Stammera. Ten pevně uchopil Mac Bannistera za ramena.

Jubal pevně chytil šíp oběma rukama.

A pak šlo všechno ráz na ráz. Jubal pracoval rychle a zkušeně. Mac Bannister ztratil už spoustu krve, a když Jubal vytáhl šíp ven, vyhrnulo se jím ještě víc.

Bylo slyšet, jak Jennifer ustrašeně vykřikla. Ani pro přihlížející muže to nebyla příjemná podívaná.

John Leavenland sestru uklidňoval: "To bude v pořádku, myslím, že ví, co dělá."

Někdo Jubalovi podal láhev whisky. Ten důkladně propláchl hlubokou ránu. Bolest probrala raněného z bezvědomí.

Otevřel oči a podíval se na Jubala. "Dobře chlapče, dobře. Hned jsem věděl, že na tebe bude spolehnouti."

Někdo Jubalovi podal obvaz.

Podíval se za sebe a viděl, že to byla Jennifer.

"Už vám smím pomoci?" zeptala se lehce nazlobeně. "I když mám slabé nervy, jak se domníváte, obvazovat rány umím."

Skutečně obvaz zručně přiložila a ovažala ránu právě tak, aby mohla dýchat a zároveň byla dobře stažená.

Když byla hotová, vzali Mac Bannistera a položili ho do jednoho volnějšího vozu.

Před Jubalem se vytvořil půlkruh přihlížejících. Podíval se na Ricka Stammera a v jeho očích viděl důvěru. Stammer přikývl a řekl: "Dobrá práce, Jubale. Vyrazíme a pojedeme tak dlouho, jak si řekneš. Teď tu velíš ty, Texasane. Starý Mac nám oznámil, že se v tobě nespletl, takže to tady teď vedeš."

"Dobře, vyrázíme," řekl Jubal krátce.

Netrvalo dlouho a znovu narazili na Bozemanovu cestu, po které se jelo daleko příjemněji. Těžký dvojitý vůz značky Merville už neměl tolik potíží a projel všude. Všichni kočí měli teď lehčí práci a mezci ze sebe nemuseli vydávat tolik sil. Jeli hodiny a hodiny. Jen občas dopřáli mezkům krátký odpočinek.

Jubal a Chuck se několikrát vzdálili na míle daleko od vozů. Nenarazili ale na jediného indiána.

Slunce začalo na západě pomalu klesat níž a níž. Když se oba přátelé vraceli ke koloně, viděli, že Rick Stammer zastavil a ukázal na kopec, z kterého právě sjížděli.

Zastavili koně a otočili se v sedlech. Podívali se na hřeben.

A pak to viděli.

Na kopci, na kterém ještě před dvaceti minutami byli, se vynořilo několik postav. Slunce bylo za nimi, a tak byly vidět jen jejich siluety.

Přesto bylo poznat, že jsou to muži jiné barvy pleti.

Jubal a Chuck se stále dívali nahoru.

Rick Stammer jim jel naproti.

Z kolony vozů vyrazil také John Leavenland.

Vozy pomalu pokračovaly v cestě, i když i kočí viděli postavy na hřebeni.

Byla to docela malá skupina, čítající snad dvanáct mužů.

Chuck Bennett se ušklíbl a řekl: "No, panstvo, jak vidíte, máme návštěvu."

John Leavenland přikývl a řekl nenučeně: "To jsou jistě indiáni, rudí gentlemani."

"Zatraceně," zaskřípal Rick Stammer. "Já už bych si býval myslel, že to budou mořské panny. Máte zatraceně ostré oči, pane Leavenlande."

Angličan se zasmál a jako na omluvu řekl: "Moje oči už nejsou tak dobré, jako bývaly, proto se raději zeptám zkušených mužů, jestli skutečně vidím to, co vidím. Vezmu si teď z vozu pušku. Uvidím, jak se mohu spolehnout na své střelecké umění."

Otočil se a vrátil se k vozu, kde měl svoje věci.

Jubal, Chuck a Stammer se na sebe tázavě podívali.

"Buď je to úplný blázen," zaburácel Rick Stammer, "nebo si dělá blázný z nás."

Chuck a Jubal se zašklebili. Pak se všichni znovu zadívali na nehybné siluety na kopci. Ty se náhle otočily a zmizely.

Nikdo nezačal mluvit o komplikacích, které je mohou čekat, protože s nimi od počátku počítali.

Nikdo z nich si nedělal naděje, že by se setkání s nimi úplně vyhnuli.

Když slunce pomalu kleslo za obzor, nechal Jubal vozy zastavit na břehu říčky. Vypřáhli mezky, aby se mohli napást na louce. Kuchař připravil večeři a všichni se pořádně najedli.

Jubal chtěl ještě v noci pokračovat dál. Čekal jen, až se objeví měsíc, a pak to navrhl Ricku Stammerovi.

Ten přikývl a řekl: "Jistě, Jubale, mezci ještě pár mil zvládnou.. Ale budou pak potřebovat delší čas na odpočinek, s tím počítej. Další dva dny budeme muset jet klidněji, protože až se dostaneme do pohoří Medicine Bow, mezci budou potřebovat všechny síly, abychom cestu zvládli." Pak se otočil a šel dál, aby informoval kočí, že se bude pokračovat v cestě.

Jubal šel k vozu sourozenců Leavenlandových. Jennifer právě večeřela. Jedla s chutí stejné jídlo jako ostatní. Jubal za ní vylezl na vůz. I ve tmě poznal její výrazný a krásný obličej.

"Jak se daří Macovi, slečno Leavenlandová?"

"Spí, ale má horečku. Je hrozně slabý. Co budeme, pane Nolane, dělat, když bude muset Mac Bannister ještě několik týdnů ležet zraněný na voze? Dokážete dopravit vozy do cíle vy?"

"Mohu se o to jen pokusit," odpověděl Jubal.

"Nemáte strach z tak těžkého úkolu?"

"I kdybych měl, tak ho musím potlačit a spoléhnout se především na své síly a schopnosti. Všichni, kdo jsme tady, jsme už dopředu věděli, že to bude nebezpečné a tvrdé. Jen o vás mám starosti, Jennifer."

"Dokážu se o sebe postarat, kovboji," řekl ostře. "Jak daleko jsme teď od Fort Laramie?"

"Asi padesát mil," odpověděl.

"A kolik nám ještě zbývá?"

"Možná osm set, možná tisíc mil. Proč se ptáte?"

"Protože by bylo možná lepší, kdybyste se vrátil, pokud nejste přesvědčen, že nás dovedete na konec Bozemanovy cesty."

"Nemůžeme se vrátit, protože za námi jsou indiáni stejně jako před námi."

Šel pryč a byl velice nespokojený s touto rozmluvou.

"K čertu," vrčel si pro sebe. "Proč jela s námi, když by se teď raději vrátila?" Ze stínu vozu se vynořila vysoká postava Angličana.

"Má stále pochybnosti, Nolane," řekl. Nejspíš jejich hovor vyslechl "Není si jista, jestli jste jen kovboj s velkým koltem, nebo skutečný muž, který je schopen splnit svůj úkol. To by ráda věděla."

Jubal se na Angličana zadíval.

"A co si o mně myslíte vy, Johne Leavenlande?" zeptal se suše.

"Už jsem slyšel spoustu historek a příběhů o mužích z Texasu," odpověděl Leavenland. "Myslím, že z vás bude

jednoho dne slavný člověk."

Jubal Nolan zavrtěl hlavou a odešel.

Pak došel k ohni, kde seděli všichni muži, a podíval se po nich.

Viděl před sebou čtyřicet drsných, zarostlých tváří. Věděl, že to je divoká cháska. Rick Stammer je ovládal silou. Jinak to snad ani nešlo.

Ale co se stane, až nebude v mužstvu převládat jeden názor? Budou poslouchat rozkazy, které jim Jubal a Rick Stammer vydají?

Jubal si oddechl, postavil se před ně a klidně je oslovil. "Jsem jen obyčejný kovboj z Texasu. Proti Mac Bannisterovi jsem v této zemi nula, ale společně s Chuckem Bennettem tady taky mám jeden vůz. Proto mám zájem dovézt celou kolonu do Virginia City. Rozhodně se nechci vrátit do Fort Laramie, i když bychom se tak vyhnuli spoustě nepříjemností. Rozhodně ale nechci nikoho od návratu zrazovat, pokud to považuje za správné."

Muži u ohně se na Jubala pozorně dívali a snažili se z jeho obličeje vyčíst co nejvíc. Pochopili, že je nejlepší a nejodvážnější z nich. Vlastně jediný, kdo může zastoupit Mac Bannistera.

V této chvíli zvažovali, zda mu mohou věřit.

Pak promluvil Rick Stammer a jeho přítel José Hongara přikyvoval: "Stačí, když vydáš rozkaz, Jubale. Veliš ty. Myslím, že budeš rozhodovat správně. A pokud to bude po cestě zlé, všem je dopředu jasné, že bez tebe by to bylo ještě horší."

Většina mužů přikývla, na některých však Jubal viděl, že v nich ještě hlodají pochybnosti, zda se na něho mohou skutečně spolehnout.

I on přikývl a řekl: "Dobře, vyrazíme!"

Pomalů se rozednívalo a kolona urazila přibližně dvacet mil. Mezci byli vyčerpaní, ale důležité bylo, že je od indiánů, rozložených před Fort Laramie, dělilo už sedmdesát mil.

To byl uklidňující pocit.

Jubal měl stále přimhouřené oči a sledoval okolí.

Během půl hodiny dorazili k malému lesíku na břehu říčky. Zastavili a sestavili z vozů hradbu. O hodinu později začalo hustě pršet. Činnost v táboře ustala. Vzhůru byly jen hlídky. Ostatní spali na vozech nebo pod nimi. Měli za sebou dlouhou cestu bez odpočinku, a tak usnuli téměř okamžitě.

Rick Stammer ještě obcházel vůz po voze a kontroloval, jestli je všechno v pořádku.

Jubal Nolan chytil svého přítele Chucka, právě když otvíral další konzervu broskví. Natáhl se vedle něj pod vůz a řekl: "Jistě, sežer celý náklad. To je to nejlepší, co můžeš udělat. Každá plechovka nás stojí pět dolarů. Nacpi si to svoje zatracené panděro. Ale já ti říkám, že po stezce nejedu proto, abych nakonec prodal zlatokopům hromadu prázdných plechovek. Příště ti polámu všechny kosti v těle, jestli tě uvidím otevřít jednu jedinou plechovku, ty mizerná psí blecho!"

Chuck Bennett přikývl a polykal dál.

"Jen klid, klid, otče," řekl, když konečně polkl. "Ta dívka potřebuje šťávu z té konzervy pro Mac Bannistera. A to ovoce přece nevyhodím. Pokud mě rudí gentlemani připraví o život, nebudu mít z těch broskví stejně nic. Proč bych tedy nemohl, dokud žiju, sníst svůj podíl?"

V jeho světlých očích byla nepokrytá ironie.

Jubal to cítil. Znal svého přítele velmi dobře.

Pak řekl klidně: "Žádný strach, Chucku, my to projedeme. Ty to máš jednodušší než my ostatní. Se svými zrzavými vlasy vypadáš jako veverka a rudoši si tě ani nevšimnou."

Pak se zvedl a vydal se k vozu sourozenců Leavenlandových. Zaklepal na dřevěnou podsadu vozu a počkal, až se odhrne plachta. Objevila se za ní Jennifer. Jubal se na ni dlouze zadíval.

"Pane z Texasu, zaklepal jste jen proto, abyste na mě civěl?"

Jubal chytil okraj klobouku na znamení pozdravu a řekl: "Jste to nejpříjemnější, co jsem dnes ráno viděl. Kdybyste nebyla chladná jako led, dokázal by se do vás zamilovat každý muž. Ale polibek od vás musí být jako studená sprcha. Můj dědeček mi vyprávěl, že ty nejkrásnější dívky v sobě nemají většinou ani trochu tepla. To jen tak na okraj, chtěl jsem vlastně vědět, jak se daří Mac Bannisterovi."

Ztuhla, oči doširoka otevřené.

"Ted' už vím," řekla zlostně, "že ráčil dorazit největší kovboj z Texasu. Nikdy nebudete moci vyzkoušet, jak chutná můj polibek. A Mac Bannister spí. Předtím vypil trochu broskvové šťávy."

Jubal spokojeně přikývl a stále se na ni pozorně díval.

Pak ukazováčkem ukázal na její nos.

"Dívala jste se dnes už do zrcadla?" zeptal se.

"Ne. Měla bych snad?" zeptala se příkře.

"No, když se zlobíte, hýbe se vám nos," řekl a ušklíbl se. "Těšilo mě, madam."

Chytil znovu okraj klobouku, jako že se loučí, a pomalu odešel.

"Ty drzouně! Jediné, co dokážeš, je postarat se o krávy," volala za ním dopáleně.

Slyšela už jen jeho tichý smích, a proto zalezla zpátky do vozu. Vzala z jedné tašky zrcátko a začala si prohlížet obličej. Skutečně se jí zdálo, že se jí nos chvěje, protože měla na Jubala stále zlost. Vypadalo to velice legračně.

To ji ještě víc rozčílilo. Pak se ale uklidnila a řekla si, že už nikdy nesmí ukázat před tímto Texasanem zlost.

Tábor prospal celé dopoledne. Vzhůru byly jen stráže.

Děšť pomalu polevoval.

Když potom vyváděli podruhé mezky na pastvu, spatřili jezdce.

Byl už starý a neměl na sobě nic jiného než spodky, které byly kdysi červené, ale už dávno vybledly a byly samá díra. Jel na směšném, starém indiánském koni, kterého by indiáni tak jako tak nejspíš zítra utratili.

Po chvíli dojel do tábora. Zastavil koně přibližně uprostřed. Většina mužů se už probudila a nevěřícně na něho hleděli.

Muž na koni se rozhlédl kolem. Jeho oči někoho hledaly, nejspíš vůdce výpravy, kterému chtěl něco sdělit.

Měl dobrý odhad, a proto kývl na Jubala a řekl: "Zdravím vás, panstvo! Je mi líto, že jsem na sebe nestihl hodit něco lepšího. Ale bohužel rudoši mě k vám poslali téměř nahého."

Naklonil se trochu dopředu a viděl, že ho všichni muži i Jennifer pozorují. Pak se usmál a suše dodal: "Za dvacet pušek, tisíc nábojů, soudek prachu, deset pytlů mouky, deset pytlů cukru a ještě dalších pár věcí můžete zachránit život jedné dobré dívky. Jo, ještě za několik mezků, koní a dalších maličkostí."

Celou dobu upřeně hleděl na Jubala Nolana. V jeho očích bylo patrné, že neočekává žádnou pomoc.

Jubal promluvil: "Sesedněte z koně, pane. Přineste mu někdo něco na oblečení. Musíte nám povědět trochu jasněji, co se vlastně přihodilo."

Zarostlý muž zavrtěl hlavou.

"Musím hned zase zpátky. Jmenuji se Abel Meadow. Jsem obchodník a až do dnešních dnů jsem si myslel, že všichni indiáni mezi Laramie a severní hranicí jsou moji přátelé. Známe celý siouxský národ a u tisíce válečníků vím, jak se jmenují jejich ženy a děti. Už dvacet let s indiány obchoduji..."

Umlkl a zavrtěl hlavou. Pak zvedl ruku a ukázal přes rameno směrem, odkud přijel.

"Za tím kopcem se utábořila banda indiánských mizerů. Jsou to bastardi, které vyhnali vlastní lidé, největší ničemové jaké kdy země nesla. Už včera si vás prohlíželi. Před pár dny přepadli můj pojiždný obchod, zavraždili mého pomocníka a jeho ženu. Moji dceru drží v zajetí."

Když Jennifer slyšela, co se stalo, nevydržela to a tiše vykřikla.

Abel Meadow se na ni podíval a přikývl.

"Až doted' se dceři nic nestalo," vydechl. "Jejich vůdce, který si ji přivlastnil, je naštěstí zraněný a není zatím ničeho schopen."

Jennifer se otočila na Jubala. Chytila ho za paži a trochu hystericky vyhrkla: "Musíme jí pomoci! Nolane, musíme jí pomoci!" Jubal se podíval na muže na koni: "Povídejte dál, Abele Meadowe." Ten přikývl a pokračoval: "Přepadli můj obchod. Co se jim nehodilo, spálili. Chtějí bohatou kořist. Jsou to vyhnanci, a proto potřebují spoustu věcí. Je jich dvanáct. Siouxové, Čejenové, Kiowové a jeden Komanč. Nabízejí, že vymění mou dceru za věci, které jsem vyjmenoval. Ale řeknu vám hned, že vás chtějí jen podvést. Jak budete pokračovat dál, máte všechny věci, které jsem jmenoval nechat tady u lesíka. Tvrdí, že moji dceru potom pustí. Pokud neuděláte, co požadují, nejspíš se na ní všichni do sytosti vyřádí. Chápete?"

"Ano," řekl Jubal a zaslechl šeptání ostatních.

Pak promluvil nahlas Rick Stammer: "Jdeme na to. Vyrážíme na koních a zadupeme ty mizery do země. S našimi koňmi dostihneme ty jejich mustangy nanejvýš za tři míle. Vrátime ti dceru..."

"Okamžitě ji zabijí a rozprchnou se na všechny strany," přerušil ho Meadow suše. Zavrtěl hlavou: "Ne, tak to nepůjde. Přišel jsem jen proto, že mne ti bastardi sledují. Nechci na vás nijak naléhat, abyste tady něco nechávali. Tak jako tak si mou dceru nechají. Přijel jsem jen proto, abyste mohli nahlásit armádě – až se dostanete k některé pevnosti na severu – kdo nás má v rukou. Vůdcem jejich bandy je Černý pták. Armáda ví o této bandě své. I nejvyšší náčelníci Siouxů budou rádi, když se jich zbaví."

"Proč? Myslel jsem, že všichni indiáni drží spolu," zeptal se John Leavenland.

Muž zavrtěl hlavou.

"Indiáni pronásledují zloděje a vrahy vlastní rasy stejně jako my. A tato banda nadělala tolik ničemností, že nemůže najít oporu ani u vlastních. Ještě jednou vás tedy prosím, abyste to sdělili armádě, a pokud narazíte na Siouxy, řekněte jim to taky. Zapamatujte si, Černý pták. To je všechno, co jsem vám chtěl říct. Vráť se zpátky. Chci být nablízku své děvence. Skutečně ji nemůžete zachránit. Nemá žádný smysl to zkoušet."

Otočil koně, ale v tom okamžiku Jennifer vyrazila z hloučku mužů a postavila se mu do cesty.

"Musí být přece nějaká možnost. Nemůžete jen tak..."

"Nemá to cenu, vracím se ke své dceři. Vysvětlil jsem vám přece, že nám nemůžete pomoci, protože těm rudochům se nedá věřit. Nejlepší a jediné, co můžete dělat, je to co jsem vám řekl – všude rozhlásit, že nás mají v moci. To stačí, možná jednoho dne..."

Utichl a popohnal koně kupředu. Jennifer musela ustoupit stranou.

Ujížděl pryč. Starý, unavený muž, který žil v tomto kraji spoustu let a myslel si, že všichni indiáni jsou jeho přátelé.

Jennifer a ostatní se za ním dívali. Cítili se bezradní, bezmocní.

"Jubale! Jubale Nolane! Teď můžete konečně ukázat, jestli jste skutečný muž."

To byla Jennifer. Přišla k Jubalovi, chytila ho za límec a zacloumala jím.

Jubal uchopil její ruce do svých.

"I kdyby ta banda dodržela slovo, nemůžeme na ten obchod přistoupit. Požadují dvacet pušek. S těmi zabijí spoustu nevinných lidí. Vypadá to, že je to banda, která se před ničím nezastaví. Nemůžeme jim dát do rukou další zbraně."

Nemůžeme tu dívku vykoupit za dvacet pušek a střelivo. To by byl zločin na lidech, kteří by kvůli tomu zemřeli." Jennifer Leavenlandová odstoupila několik kroků.

"Nemáte srdce. Doufám, že se nikdy nedostanu do podobné situace jako Ginger Meadowová. Určitě bych se nedočkala žádné pomoci. K čertu s vámi všemi, kdo máte strach zachránit Ginger Meadowovou a jejího otce. Jste jen vychloubační náfukové. Teď, když můžete ukázat..."

Náhle ztichla, otočila se a utekla do svého vozu.

Muži pozorovali Jubala Nolana.

Chuck Bennett se ozval: "Leavenlande, vaše sestra je trochu prudká. A ani ostatní nemusí na Jubala tak civět. Počkejte chvíli a uvidíte, že starého dobrého Nolana něco napadne."

"Co chceš podniknout?" zeptal se Rick Stammer a otočil se na Jubala.

Jubal pokrčil rameny.

"Určitě nás pozorují," řekl klidně. "Vypadá to, že za chvíli přestane pršet a vyjasní se. Jakmile se objeví měsíc, vyrazíme dál. Pojedeme celou noc až do oběda. Bude to poslední dlouhý úsek, který pojedeme na jeden zátah. Chci, abychom byli co nejdál od Fort Laramie. Nemám tušení, jak dlouho bude vyjednávání trvat a za jak dlouho se podaří první hordě nás dojet. My se ale musíme pokusit získat co největší náskok."

Podíval se zamyšleně na kopec, za kterým před chvílí zmizel Abel Meadow.

Pak pokračoval: "Necháme tady stát jeden vůz. Budou si myslet, že jsme v něm nechali věci, které požadovali."

"A co bude v tom voze?" zeptal se Chuck rychle.

"Ty budeš ve voze, Chucku," řekl Jubal. "A já budu také blízko a těm ničemům tu dívku společně vyfoukneme."

"A kdo bude ještě u toho?" zeptal se Rick Stammer.

"Jen já a Chuck," odpověděl Jubal. "Možná že nás budete považovat za náfučky, ale v jasném měsíčním světle nemůžeme ani jednou minout. Dva Texasani jako my jsou až moc na takové ničemy."

Odešel od ostatních. Chuck se vydal za ním a ostatním už nepřipadal drobný zrzavý mužík tak směšný jako dřív, když viděli, že se svého úkolu jinak nezalekl.

Rick Stammer pokýval hlavou a řekl: "Jsou to ostří chlápíci."

John Leavenland se zeptal: "Je možné, aby to zvládli?"

Rick se na něho podíval a po chvíli řekl klidně: "Pane, viděl jste už někdy muže z Texasu v akci s koltem? Nejspíš ne. Já ano."

Nastala světlá noc. Od vozu, který měl zůstat na místě, vypráhli. Ve voze byl už schovaný Chuck a v lesíku Jubal. Oba na sobě měli rezervní šaty, protože ty, které nosili normálně, navlékli na pytle a udělali z nich figuríny. Posadili je potom na koně, aby zmátli indiány. Ti měli mít pocit, že všichni odjeli.

Zatímco ostatní odjížděli na sever, oni dva trpělivě čekali na svých místech.

Jubal byl schovaný na kraji lesíka a doufal, že indiáni přijdou právě odsud. Rostl tam jeden silnější strom obklopený křovím. Tam se rozložil.

Kolona byla nachystána k jízdě. Ozvalo se hlasité zvolání Ricka Stammera:

"Hóó! Vyrazíme! Hóó!"

Pak se dal jako první do pohybu. Koně, na kterých byly připevněny figuríny, měl vedle sebe. Měsíc ještě nevyšel, ale hvězd už byla plná obloha.

Vozy jely jeden za druhým a tvořily dlouhého hada. Kolem nich hnali dva chlápíci stádo mezků určených na výměnu.

Kolona zmizela za jedním hřebenem.

Nechala za sebou jen vůz, osm mezků a dva odvážné muže.

Zvířata byla uvázána ke stromům. Rachot vozů se pomalu ztrácel v dálce.

Jubal náhle zaslechl koňské zafíkání. Ušklíbl se, protože poznal, že ty zvuky nevydává ve skutečnosti kůň.

Pak se ozvala liška a vzápětí sova. Bylo jasné, že to jsou smluvené zvuky indiánů, nikoliv skuteční noční tvorové.

Kousek od Jubala se náhle objevil stín. Byl to jeden z indiánů a pozoroval vůz. Pak se znovu stáhl.

Ozvalo se znovu skučení lišky a vzápětí soví houkání.

Najednou se na oblohu vyhoupl měsíc. Všechno bylo najednou zřetelnější.

Jubal seděl a nehýbal se.

Rudoch se znovu protáhl křovím a schoval se za kmen. Několikrát se ozval jako liška a svolával tak celou bandu. Jubal slyšel dusot neokovaných kopyt.

Pak je viděl přijíždět. Ve světle měsíce je měl jako na dlani.

Měli u sebe i oba zajatce. Nechali je stát asi dvacet yardů od vozu. Jeden z indiánů se divoce rozjel, aby byl u vozu první a mohl uzmut nejlepší kořist.

Nebyl ale sám. Všichni sesákali z koní a hnali se k opuštěnému vozu jako smyslů zbavení.

Indián, který byl až dosud jen nepatrný kousek od Jubala, se rozběhl také. Jubal se mohl narovnat. Nemusel už mít strach, že ho zpozorují, protože měli myšlenky jen na kořist.

Pak se náhle ozvaly Bennettovy kolty. Divoký texaský tanec začal.

Chuck poprvé vystřelil právě v okamžiku, kdy se první dva divoši chtěli vydrápat do vozu.

Za chvíli se přidaly i kolty Jubala Nolana.

Nebojovali v tu chvíli jen o svůj život, ale především o život obou zajatců.

Jejich kolty znamenaly pro indiány zkázu.

Dva nejrychlejší doběhli ke koním, vyhoupli se na ně a uháněli pryč. Další dva se snažili utéct do křoví na druhé straně mýtiny, ale nepodařilo se jim to.

Jen ti dva na koních utekli.

Ale ani ti ne nadlouho.

Ze směru, kterým ujížděli, se náhle ozvaly výstřely z pušky.

Pak nastalo ticho.

Jubal a Chuck znovu nabili kolty.

Abel Meadow s dcerou přijeli k oběma mužům. Zastavili u Jubala, který s koltem připraveným ke střelbě prohlížel ležící indiány.

"Správně, chlapče," řekl mu Meadow. "Někteří z nich jsou jen zranění a čekají na to, až se k nim přiblížíte."

Chuck Bennett se zašklebil a řekl: "To byla ale jatka."

Pak špicí boty dloubl do jednoho indiána. Ten ho náhle chytil za nohu a chtěl bodnout nožem, který měl připravený v ruce.

Vzápětí se ozval výstřel Jubalova koltu. Indián byl definitivně mrtev.

Náhle všichni slyšeli dusot okovaných kopyt. Jezdec se vynořil ze tmy a jel k nim. Zastavil se a rozhlédl.

"Byl to přece jen dobrý nápad, vydat se za vámi s puškou. Ti dva indiáni by byli jinak utekli, jestli se nemýlím." Jubal a Chuck se nevěřícně dívali na Johna Leavenlanda. Necháпали, jak dokázal zastřelit oba indiány, kteří jim unikli.

Chuck pokýval hlavou a řekl: "Učíte se hodně rychle. Buď z vás bude brzy druhý Buffalo Bill, nebo co nevidět ztratíte svůj skalp, pokud se budete jen tak projíždět sám."

"Doma v Anglii jsem často střílel na hliněné holuby," odpověděl Leavenland. Pak so otočil na osvobozeného Abela a jeho dceru. Seděli skoro nazí na svých koních. John Leavenland nervózně uhnul pohledem, když se na něj mladá dívka podívala.

Pověsil pušku na hrušku sedla a sundal si bundu.

"Vezměte si ji! Slyšíte, madam, vezměte si to na sebe," vyhrkl a díval se při tom jinam.

"Děkuji," zašeptala dívka. Stáhla svého koně blíž k Leavenlandovu a vzala si nabízené oblečení.

Jubal a Chuck se na sebe významně podívali.

Dívka byla velmi hezká.

Pak se znovu ozval dusot kopyt. Ze tmy se vynořil Rick Stammer a za ním dalších šest mužů.

Zastavili a rozhlédli se kolem. Všechno zřetelně viděli, protože noc byla velmi světlá.

Rick polkl a řekl: "Vidím, že je vše v nejlepším pořádku. Když jsme zaslechli výstřely, nechal jsem zastavit a vydali jsme se za vámi. No, naštěstí jste všichni živí a zdraví."

Pokýval hlavou na Abela Meadowa, před jeho dcerou smekl klobouk a řekl: "U nás jste v bezpečí. Tady ti dva Texasané a já se už postaráme, aby se k vám znovu nepřiblížil nějaký rudoch."

Ginger mu odpověděla: "Zapomněl jste ještě tady na tohoto pána. Zabil dva, kteří by jinak unikli."

Rick se otočil v sedle a zadíval se na Johna Leavenlanda. "Vy jste ten největší vtipálek na světě, jakého jsem kdy potkal," zabručel. "Ještě včera jsem vám musel vysvětlovat, jak se zachází s winchestrovkou, a dnes už lovíte indiány."

Na tváři Johna Leavenlanda se mihl jen nepatrný úsměv.

"No dobře," promluvil znovu Rick. "Zapřáhneme do vozu a vyrazíme."

Jubal a Chuck se vyhoupli na koně. Společně s Johnem Leavenlandem a oběma osvobozenými jeli za ostatními. Asi po dvou mílích uviděli dlouhou řadu vozů. Všichni je už netrpělivě očekávali.

Když poznali, že se vrací, začali radostně volat.

Jubal jel společně s Ginger k Jennifer, která se protáhla mezi muži do popředí.

Předklonil se v sedle a zadíval se do jejího bledého obličeje.

"Jubale, já...", začala Jennifer.

Jubal ji ale klidně přerušil.

"Postarejte se, prosím vás, Jennifer, tady o Ginger Meadowovou. Budeme hned pokračovat v cestě."

Jennifer se jí hned ujala.

"Pojďte se mnou, Ginger," řekla chvatně.

Jeli celou noc a ještě část dopoledne. Jubal Nolan nechal zastavit na břehu říčky Sha. Mezkové už byli úplně vyčerpaní.

Důležité ale bylo, že Fort Laramie ležela skoro sto mil za nimi.

Když Jubal přišel k vozu Leavenlandových, bylo to poprvé, kdy viděl Ginger Meadowovou v denním světle. Ginger se na vysokého Texasana pěkně usmála a podala mu ruku.

"Chtěla bych vám ještě jednou poděkovat, Jubale Nolane."

Usmál se a podíval se jí pevně do očí. Byla to skutečně krasavice. Měla černé vlasy a vypadala jako indiánská princezna. Byla ohnivější než Jennifer, pravděpodobně proto, že vyrostla mezi muži.

"To byla samozřejmost," odpověděl jí Jubal.

"Ne, to nebyla samozřejmost," promluvila náhle Jennifer Leavenlandová. "Teď konečně, Jubale, vím, že..."

"Oh," vydechl naoko překvapeně Jubal. "Měl jsem dojem, že jsem jenom obyčejný drzoun z Texasu, který se nanejdvýš starat o krávy."

Podíval se na Jennifer a viděl, že se jí v očích znovu stahují mračna. Proto rychle dodal: "Hlavně nevrť nosem, Jenny! Možná bychom měli skutečně zakopat válečnou sekyru. Pak možná někdy přece jen dostanu příležitost ověřit si, že v jistých okamžicích nepůsobíte jako studená sprcha. Jak se daří Mac Bannisterovi?"

Sotva se zeptal, ozval se z vozu hlas. Byl sice docela slabý, ale dobře srozumitelný: "Daří se mi dobře, chlapče. A ty pokračuj, jak jsi začal. Mohu se v klidu léčit, když slyším, jak dobře si vedeš."

Jubal vlezl do vozu. Mac Bannister ležel na pohodlném lůžku zhotoveném z příkrývek. I když vypadal hodně pohuble a unaveně, v očích mu už radostně blýskalo.

"Ne aby ses zamiloval do obou najednou," zašklebil se. "Která se ti líbí víc?"

Jubal se zašklebil stejně. Věděl, že dívky venku mohou slyšet každé jeho slovo.

"Na ženy nemyslím," řekl, ale přitom na zvěda jedním okem mrkl. "Už jsem měl tři nevěsty, ale vždy jsem nakonec couvnul, protože s nimi nebyla žádná legrace a nechtěly mě políbit dřív než po svatbě. Ale který muž by kupoval zajíce v pytli? Abych byl upřímný, myslím, že Jennifer neumí líbat. Je jako kus železa. Určitě by se nespustila s chudým honákem, jako jsem já. A Ginger by mě políbila určitě jen proto, že je mi vděčná za záchranu. Nebudu to raději zkusit u žádné z nich."

Jubal se toho dne příliš nevyspal. Poté, co zkontroloval bezpečnost tábora, se vydal s náčiním, které si půjčil od kuchaře, k říčce na ryby. Za hodinku se mu podařilo chytit několik pstruhů.

Pak někoho zaslechl. Otočil se. Za ním stála Ginger Meadowová.

Pomalů se k němu blížila a zastavila se těsně u něj. Voněla příjemně mýdlem, musela se koupat.

"To je nebezpečné," řekl Jubal a měl tím na mysli koupání na osamělém místě. Podíval se do jejích šedivých očí a spatřil v nich zvláštní výraz.

"Jubale," řekla dívka. "Chtěla bych si něco vyjasnit. Protože jsem vyrůstala mezi muži, kteří ke mně byli vždy přímí, podědila jsem tu vlastnost po nich. K nějaké slečně z města nebo dámě by se to nehodilo, já si ale připadám zčásti jako indiánka, i když mám oba rodiče bělochy."

"V čem si chceš udělat jasno, Ginger?" zeptal se.

"Zachránil jsi mi život a jsi hrdý. Nechceš mít ten pocit, že bych tě milovala jen z vděčnosti..."

Umklkla a položila mu ruce na ramena. Měl ji těsně u sebe.

"Jubale, kdybych se ti měla líbit, tak... No, chtěla bych ti jen říci, že bych tě nikdy nedokázala milovat jen z pouhé vděčnosti. Jsi muž, na jakého dívky zdejšího kraje musí čekat několik let. To jsem ti chtěla vysvětlit. Nejspíš jsem to řekla špatně. Dívka tady má možnost si vybrat mezi stovkou mužů. Je tady jen málo žen, protože je to nebezpečný kraj. Ale sotva kdy najdou muže svých snů. A přesto stále doufají, že na něho jednoho dne narazí. A když mají pocit, že je to ten pravý, dají mu všechno. Chtěla jsem jen říci, že mám strach, aby ses mi nevyhnul jen proto, že jsi příliš hrdý a nechceš být milován z vděčnosti. To jsem ti chtěla říci!" Vzal ji kolem ramen, ale když ji chtěl políbit, zastavil ho výraz jejích očí.

Pustil ji a udělal krok zpět.

Ona se usmála. Byl to smutný a zároveň veselý úsměv.

"To jsem chtěla vědět," řekla měkce.

"Co?" zeptal se a přetřel si rukou obličej.

"Jsi čestný, jsi gentleman. Nedokážeš se do mě zamilovat, protože už miluješ jinou. Vidím to na tobě. V poslední chvíli sis uvědomil, že bys na mém místě viděl raději jinou. Proto jsi ustoupil a nevzal sis to, co by tě uspokojilo pouze na okamžik. Jsi správný, Jubale. Přeji ti hodně štěstí!"

Lehce se otočila a pomalu odcházela.

Jubal si znovu přetřel obličej a povzdychl si. Měl dojem, že se mu to všechno jenom zdálo.

Ještě než si to všechno znovu přebíral, slyšel z tábora volat své jméno.

Nechal ryby ležet, prodral se křovím a šel směrem k táboru.

Ginger Meadowová šla dvacet yardů před ním.

Došel ji, protože z tábora ho stále někdo volal. Když se podíval na stranu k říčce, viděl tam Jennifer Leavenlandovou.

Chtěla se také vykoupat, ale zahlédla Jubala a Ginger, jak chvíli po sobě vyšli z křoví.

Jubal zůstal chvíli stát. Viděl, jak Jennifer zvedla hrdě hlavu a věnovala mu jen opovrhlivý pohled. Pak se otočila a zmizela v křoví.

Jubal docela zapomněl na volání z tábora. Vydal se za Jennifer Leavenlandovou. Když byl asi dva nebo tři kroky od křoví, slyšel její hlas.

"Nepřibližujte se, prosím vás, pane Nolane. Jinak budu volat o pomoc. Copak vám nestačila vděčnost Ginger Meadowé. Šla jsem k vodě, abych se vykoukala, ne proto..."

"Co si jen myslíte, Jenny...?"

"Běžte, prosím vás. Je mi jedno, co mezi sebou vy dva máte. Běžte ale konečně pryč! Kdybych věděla, že tady s Ginger jste, pochopitelně bych sem nechodila. Je mi líto, že jsem vás vyrušila."

"Jděte k čertu!" povzdechl si Jubal a šel pryč.

Když byl kousek od tábora, viděl tam jezdce, kterého neznal.

Kolem něj se shromáždil hlouček. Seděl nenuceně na koni, nohy měl svěšené podél jeho boků, přesně jako indián.

Musel to být armádní zvěd. Pokývl Jubalovi na pozdrav a řekl: "Až doted' jste měli neuvěřitelné štěstí. Jste jediná výprava mezi Fort Laramie a Montanou. Nějak se vám podařilo projet indiánskou hradbou. Ostatní konvoje narazily na ucpanou Bozemanovu cestu hned několik mil za Laramie. To se vám povedlo. Ale o opravdovém štěstí budete moci mluvit teprve tehdy, jestli se vám podaří udržet si ještě několik týdnů skalp na hlavě."

Chuck Bennett se usklíbl a řekl posměšně: "Příteli, mluvíte jako stará čarodějnice, která dokáže číst z kávové sedliny. Co se děje? Vy přece také přijíždíte z Fort Laramie a jak všichni vidíme, skalp máte stále na hlavě."

"Ano," odpověděl armádní zvěd a otočil se znovu na Jubala. "Sám nevím, jak se mi to podařilo, že mi stále ještě pevně drží. Včera v noci jsem projel kolem snad tisíce Siouxů, kteří v menších či větších skupinách táhnou na sever. Možná jim velký Manitu na chvíli zakalil zrak, abych mohl uniknout. Kdo ví? No, budu muset hned dál. Musím se dostat k jednotce, která je u Powder River a začíná tam budovat jednu z pevností, které mají vzniknout podél této cesty. Musím jim sdělit, že jednání v Laramie nevedla k ničemu. Začala válka. Ještě než však indiáni narazí na vojáky, potkají vás." Na chvíli se umlčel.

"Máte stejné šance jako kolonie myši, které nemohou najít díru k útěku a na stopě jim jsou spousty hladových koček. První skupina, která vás pravděpodobně dožene, má mezi sebou několik významných náčelníků. Mezi nimi je ten největší z největších. Rozumíte? Je něco jako Napoleon. Jmenuje se Tashunka Witko a semele vás dřív, než dorazí k první skupině vojáků. – Nu, řekl jsem vám všechno, co bylo nutné. Musím dál, k vojákům, kteří ještě netuší, co je čeka za nepříjemnosti. Ještě než odjedu, tak bych vám dal rád jednu radu. Jmenuji se Bitterroot Lane a žil jsem deset let u Ogalů. V této zemi není moc mužů, kteří by znali indiány tak jako já. Vím, co říkám. Nechte stát vozy tam, kde jsou! Sedněte na koně a jedte do bezpečí! I tak budete mít co dělat, abyste jim ujeli. To je všechno, co jsem vám chtěl říci." Přitáhl uzdu a ujížděl pryč.

Všichni se tázavě dívali na Jubala Nolana.

Ten se podíval k vozu Leavenlandových. Stála u něj Ginger Meadowová.

Jennifer se neukázala.

Plachta vozu se odkryla a objevil se za ní Mac Bannister. Všichni se otočili tím směrem, zvědaví, co jim starý zvěd řekne.

"Všechno jsem slyšel. Byl to skutečně Bitterroot Lane. Radí nám dobře, ale tady teď velí Jubal Nolan. Rozhodnutí leží na něm."

Muži se vydali společně s Jubalem k vozu, kde vykukoval zpod plachty Mac Bannister.

Někdo se zeptal: "Co bys dělal ty, kdybys byl teď zdravý? Vedl bys kolonu dál?"

Mac Bannister si přejel rukou přes obličej.

"Chlapci," řekl chraptavě. "Nemohu vám říci, co bych dělal. Jubal Nolan se musí rozhodnout sám. On vás přece vede. Udělá to, co považuje za správné. Já vám nemohu dát žádnou radu, protože už za osud vás všech neodpovídám." Po těch slovech se Mac Bannister znovu položil na lůžko. Plachta se za ním zahrnula.

Všechny oči se obrátily na Jubala Nolana.

Už se rozhodl a prohlásil: "Dovedu vozy až do Virginia City, nebo se o to pokusím, pokud to bude možné. Nechce se mi nechávat všechno zboží indiánům pro radost. Ale kdo z vás chce sednout na koně a uhánět odsud, tomu nebudu bránit. Rozhodněte se sami, ale rychle. Teď ještě můžete."

Bylo тихо. Rick Stammer se ozval jako první: "Má pravdu. Já jedu s Jubalem."

José Hongara se přidal: "Povezu dál tvůj vůz Jubale."

Mnoho drsných a odvážných mužů v tuto chvíli přikývlo, ale byli i takoví, kteří stále váhali.

Pak vystoupil před skupinu mužů Abel Meadow. Vylezl na kolo jednoho vozu a řekl: "Znám jednu cestu, která vede přes rokle a kaňony Sweetwaterských hor. Není sice tak dobře sjízdná jako Bozemanova cesta, ale budeme na ní mít nejspíš větší šanci. Možná, že nejsme pro indiány až tak důležití. Třeba za námi Tashunka Witko pošle jen malou skupinu, se kterou se budeme schopni vypořádat. On sám je nejspíš příliš hrdý, než aby se vydával pronásledovat nákladní vozy."

Zase bylo chvíli тихо.

Pak se zeptal Chuck Bennett: "Co je to vlastně zač, ten rudý chlapík Tashunka Witko? Ještě nikdy jsem to jméno neslyšel."

"To ti mohu vysvětlit," ozval se z vozu znovu Mac Bannisterův hlas. "Ale Abel Meadow ti to taky může povědět."

"Ano," přikývl bývalý obchodník. "Tashunka Witko znamená v angličtině Crazy Horse – Divoký kůň. O tomto jménu jste museli už všichni slyšet. Tashunka Witko je jeho indiánské jméno."

Když Abel Meadow domluvil, věděli všichni, o koho se jedná. Chvilí měli zatajený dech, protože jméno Divoký kůň znali jeden vedle druhého.

Chuck Bennett jen zavrčel: "No, už si trochu vzpomínám, o koho se jedná."

Pak se ozval Jubalův tvrdý a ostrý povel: "Spakujte se co nejrychleji. Vyrážíme dál pod vedením Abela Meadowa."

Pak se otočil a vydal se k říčce, protože si chtěl ještě promluvit s Jennifer Laevenlandovou.

Došel ke křoví.

Zastavil se a zavolal: "Jennifer, už jste hotová? Slyšíte, potřebuji s vámi mluvit. Pokud mi hned neodpovíte nebo alespoň nenaznačíte, že mě slyšíte, prostě k vám prolezu křovím."

Chvilí čekal a naslouchal.

Ale neslyšel nic, vůbec nic.

Bylo to ale určitě to místo, kde Jennifer scházela k vodě.

Jubal se tedy protáhl křovím, protože instinktivně tušil nebezpečí.

Došel až k břehu a jediné, co tam našel, byla dívčina bunda, klobouk, jedna bota a koupací potřeby.

To bylo všechno.

A protože Jennifer by nezapomněla tolik věcí a jen těžko by odešla s jednou botou, věděl, že se tady muselo něco stát. Skočil do vody. Sahala mu jen po pás. Ještě předtím vytáhl kolt.

Došel sotva do půlky koryta a uviděl na druhém břehu stopy.

Utíkal vodou, co to jen šlo, až se mu konečně podařilo vydrápat se na druhý břeh.

Konečně viděl volně na krajinu.

Asi míli před ním právě mizeli dva jezdci za horizontem. Kdyby se na břeh vydrápal jen o několik vteřin později, vůbec by je nezahlédl.

Byli to dva do pasu svlečení, pestře pomalovaní jezdci a jeden z nich měl přes sedlo přehozenou dívku.

Jubal divoce zasakroval a zůstal stát jako solný sloup. Pak si ale uvědomil, že musí rychle začít něco dělat, aby Jennifer zachránil.

Otočil se, vběhl znovu do vody a dostal se rychle na druhou stranu. Vyhrabal se na břeh a utíkal do tábora.

Jeho křik vytrhl Chucka a Angličana z práce. Oba právě sedlali koně a chystali je na další cestu.

"Chucku!" křičel Jubal. "Chucku, nachystej mi rychle koně!"

Přitom stále utíkal.

Chuck se mu vydal na osedlaném koni naproti.

Potkali se v půli cesty mezi táborem a říčkou.

"Slez z koně, Chucku!" zvolal Jubal a stahoval přítele z koně. Pak se sám mrštně vyšvihl do sedla a nasadil ostře ostruhy.

Za sebou slyšel jen Chuckovo nadávání. Po chvíli mu dusot kopyt přehlušil ostatní zvuky. Prolétl na koni kolem křovin, skočil do říčky a na druhé straně se vydal po čerstvé stopě.

Ujel přibližně tři míle. Koně vůbec nešetřil, hnal ho na hranici možností. Sám sebe se v duchu ptal, jak daleko bude muset jet, než dosáhne divčiny únosce.

Teprve teď si pořádně uvědomil nebezpečí, které v tomto kraji číhá na každém kroku.

Když se po chvíli vyhoupl na hřeben, dostalo se mu volného výhledu přibližně na dvě míle.

Asi jednu míli od sebe spatřil oba indiány se zajatkyňi.

Jubal Nolan divoce vykřikl. Popohnal koně z kopce dolů. Vůbec nedbal, že se koni nebo jemu samotnému může něco stát. Oba rudoši jeli na tomto místě jistě opatrněji.

Prvních několik kroků zvládl dobře.

Pak se svezlo několik kamínků, které na sebe začaly nabalovat další.

Jubal klouzal na koni dolů, kolem něj se valila spousta kamení a zahalil jej oblak prachu.

Konečně sjel na úpatí kopce.

Kůň si klekl na přední nohy. Jubal ho trhnutím uzdy znovu postavil a výkřikem popohnal dál. Za nimi se svalilo několik velkých balvanů, ale to už byl Jubal v bezpečné vzdálenosti.

Vyjel z prachu a viděl, že rudoši stojí a pozorují jeho jízdu smrti. I když Jubal popohnal koně a vydal se za nimi, oni nehnutě stáli, jako by nedokázali uvěřit, že se mu podařilo tak rychle a bez úhony sjet dolů.

Pobídlí svoje mustangy a pádili na nich tak rychle, jak jen to bylo možné.

Kůň Chucka Bennetta, na kterém Jubal právě jel, byl prvotřídní, v plné síle a dokázal běžet rychle jako vítr.

Indiánští mustangové proto neměli velkou šanci, obzvlášť když jeden z nich nesl dva jezdce.

Oba indiáni si to uvědomili, a proto zastavili a otočili se k Jubalovi.

Jubal to zahlédl, ale uháněl pořád kupředu.

Viděl, jak jeden z indiánů shodil Jennifer na zem. Dívka hned vyskočila na nohy a začala utíkat.

Jubal neměl čas jí věnovat pozornost. Musel stále sledovat oba indiány.

Když byl přibližně sto yardů od nich, indiáni se rozdělili. Jeden z nich zahrnul doleva, druhý doprava. Bylo jasné, že ho chtějí dostat mezi sebe.

Jubal vytáhl kolt.

Zastavil koně a vyčkával. Bylo mu jasné, že se oba indiáni budou chtít dostat hodně blízko, než začnou střílet. Nechtěli v žádném případě zasáhnout koně. Pro indiány měl příliš velkou cenu.

Jubal je nespustil z očí.

Jeden z indiánů měl novou winchestrovku, kterou zřejmě ukořistil v armádě.

Druhý válečník měl luk. Jubala napadlo, že ten s lukem dokáže pravděpodobně střílet přesněji než ten druhý.

Jubal litoval, že si ve spěchu zapomněl vzít pušku.

Zaměřil se na indiána s lukem.

Když byl Jubal od indiána přibližně padesát yardů, prolétl nad ním první šíp. Chytil se pevně koně za krk, nasadil mu ostruhy a vyrazil vpřed.

Jennifer Leavenlandová mezitím doběhla do vysoké trávy, která jí sahala až po kolena, svalila se k zemi a prudce oddychovala. Měla strach a byla vyčerpaná.

Panický strach ale pozvolna ustupoval a Jennifer nad sebou opět začala získávat kontrolu. Rozum jí říkal, že pěšky indiánům stejně neunikne.

Pochopila, že její život závisí na tom, jak dopadne střetnutí mezi Jubalem a Oglaly.

Viděla Texasana, kryjícího se za koňským krkem, jak se řítí na indiána. Pak se ozval výstřel z koltu a indián se v sedle zakymácel, z ruky mu vypadl luk a šíp, který se právě chystal vystřelit. Z koně však stále nespadl. Zachytil se ještě za koňskou hřivu a kůň ho cvalem odnášel pryč.

Jubal stočil svého koně a vydal se k druhému rudochovi. Jel s takovou zuřivou jistotou, až to Jennifer nahánělo nový

strach.

Rozléval se jí po celém těle.

Pak se ozval výstřel z winchestrovky. Indián se už nesoustředil ani tak na koně, spíš si chtěl zachránit holý život.

Jennifer vykřikla, protože viděla, jak Jubal vylétl ze sedla postřeleného koně.

S hrůzou si přitiskla ruku na ústa, oči měla vytřeštěné strachem.

Viděla indiána, jak se blíží k místu, kde ležel v trávě Jubal.

Náhle spatřila, jak Jubal vyskočil na nohy.

Indián byl od něho přibližně dvacet yardů a okamžitě zmáčkl spoušť.

Jennifer viděla, jak se Jubal vrhl k zemi.

Indián nedokázal pušku dostatečně rychle nabít. Jubal proto znovu rychle vyskočil a jeho kolt znovu promluvil.

Indián se skácel k zemi.

Bylo po boji.

Strach byl náhle ten tam.

Jennifer vstala a vydala se k Jubalovi. Tekly jí při tom slzy.

Jubal ji pospíchal naproti.

Objali se. Položila hlavu na jeho rameno.

Chvilí stáli bez hnutí. Jennifer přerývavě vzlykala a Jubal ji hladil po vlasech.

Pak na ni jemně promluvil: "Už je to dobré, Jenny. Už je to za námi. Nemusíš se bát. Jsem u tebe."

Najednou přestala plakat.

Odpoutala se od něj a ustoupila několik kroků.

Její oči se na Jubala pozorně dívaly.

Jubal ji chtěl k sobě znovu přitáhnout a říkal přitom: "Jenny, ta záležitost u řičky, mám tím na mysli, že to, co si myslíš o mně a Ginger, není..."

Nedomluvil, protože ona ho udeřila pěstmi do hrudi a zaklonila hlavu dozadu.

"Nelžete, Jubale! Moc dobře jsem viděla, že jste držel Ginger v náručí. Děkovala vám za to, že jste jí zachránil život.

Nelžete mi! A neočekávejte, že se vám teď také vrhnu kolem krku. Políbím jen muže, do kterého se skutečně zamiluji.

Děkuji vám za záchranu života, ale prosím vás, abyste toho nikdy nezneužil. Já..."

Nedostala se dál, protože ji Jubal pevně chytil a políbil ji.

Když ji pustil, ustoupila o několik kroků a dívala se na něho.

Jubal zašeptal: "Tak je to tedy. Teď už to konečně vím. Polibek od vás je skutečně jako studená sprcha."

"Já jsem vás ale nelíbala," řekla rázně.

Pak se stalo něco neočekávaného. Přistoupila rychle k němu, postavila se na špičky, objala ho a políbila.

Zmátlo ho to, nic nechápal.

Odpověděl jí ale na její polibek, pocítil, že přece jen není tak studený, jak se mu poprvé zdálo. Byla to skutečná žena, která dokázala do polibku vložit vášně.

Pak znovu odstoupila a podívala se na něho.

"No dobře," řekla měkce. "Možná jsem vás pár okamžiků milovala. Možná i teď vás miluji stejně, jako vás miluje Ginger.

Ale co to, Jubale? Už se nechcete líbat?"

Její oči se zúžily.

"To je škaredá řeč," zabručel Jubal. "Zeptejte se Ginger, koho skutečně miluji, když mi nevěříte. Ona to hned poznala.

Já vám řeknu jen jedno, Jenny: Pokud dorazíme k nalezištím zlata a já budu stále zdravý a nezraněný, poprosím vás, jestli byste se nestala mojí ženou. Udělám to jen jednou jedinkrát a vy si budete muset rozmyslet, jestli pro vás něco znamenám. Můžete o tom po cestě přemýšlet. Teď se vrátíme do tábora."

Otočil se k ní zády a vydal se k mrtvému koni Chucka Bennetta. Sundal mu sedlo. Potom vzal ležícímu indiánovi winchestrovku a chvíli se na něj zamyšleně díval.

Byl to na první pohled zkušený bojovník.

Jubal pochopil, že konvoj vozů má pro indiány přece jen velkou cenu. Budou se ji určitě snažit dosáhnout.

Když zaslechl výkřik, otočil se Jubal okamžitě k Jennifer. Ukázala na hřebec, ke kterému původně oba indiáni se zajatkyňi směřovali.

Jubal viděl moc dobře, co Jennifer tolik vyděsilo.

Na kopci stály přibližně dva tucty indiánů.

Pomalou sjížděli z kopce a potom se zastavili.

Jubal se sklonil ke kožené kapse, kde měl indián náboje do winchestrovky. Natáhl kohoutek. Zbytek patron si přesypal do kapsy.

Pak si pušku přidržel mezi nohama, vysypal prázdné patrony z koltu a nachystal si i ten.

"Pojďte ke mně, Jenny."

Klidně stál a pozoroval skupinu indiánů. Když k němu přišla Jennifer, podal jí svůj kolt a řekl: "Pokud nás napadnou, budete muset taky bojovat."

"Jistě," odpověděla Jenny zastřeným hlasem.

Indiáni ale stáli pořád na místě. Vyčkávali. Jubal viděl jejich svalnatá a pomalovaná těla.

Vyzařovala strach a nebezpečí.

Jubal se rozhlédl kolem. Nechápal, proč neútočí.

Náhle uviděl, proč váhají.

Od západu přijížděli Chuck Bennett, John Leavenland a další čtyři muži. Spěchali, protože dobře viděli, že se Jubal s

Jennifer ocitli v nebezpečí.

Celé to působilo, jako by si indiáni dávali načas, protože jim naložené vozy tak jako tak nemohou uniknout.

Jubal a jeho přátelé však nevěděli jedno: Náčelník, který tam stál s malou skupinou bojovníků, nebyl nikdo jiný než Bystrý jestřáb, jak mu říkali běloši. V jazyce indiánů znělo jeho jméno jinak – Nakpa Kesela. Jubal a jeho přátelé neměli tušení, že tento náčelník Oglalů je zároveň třetím nejvyšším válečným náčelníkem Siouxů. Nejspíš pronásledoval armádního zvěda Bitterroota Lana, který varoval kolonu před blížícím se nebezpečím.

Nakpa Kesela neboli Bystrý jestřáb řekl svým válečníkům suše: "Nemáme nijak naspěch. Proč by měl člověk honit jednu myš, když bude mít za chvíli celé hnízdo?"

Jeli celou noc, i když tentokrát byla větší tma. Měsíc a hvězdy se schovávaly za mraky.

Ano, vozy vyrazily na další cestu. Sjely z Bozemanovy cesty a vydaly se po trase, kterou doporučil Abel Meadow, a která procházela přes Medicine Bow.

Byla to špatná cesta. Byla to vlastně jen s tará stezka, po které původně procházela stáda bizonů.

Jubal Nolan a Abel Meadow jeli v čele.

Někdy kolem půlnoci se rozpadlo kolo vozu Missouri Peta, který jel někde uprostřed.

Trvalo skoro hodinu, než vůz opravili a kolona mohla vyrazit dál.

Když se začalo rozednívat, došlo k další nehodě. Vůz Charlyho Tuckerse se převrátil na jednom z kamenů a zřítíl se celý i s mezky do propasti. Charly a jeho pomocník se naštěstí zachránili.

Kolona musela znovu zastavit. Kočí měli plné ruce práce, aby uklidnili mezky, vyděšené zoufalým řehtáním zvířat, která se zřítíla do propasti.

Teď skutečně začínala cesta divočinou. To, co prožili doposud, byla v podstatě procházka proti tomu, co měli před sebou.

Teď museli všichni dokázat, za co skutečně stojí.

Charly Tuckers měl v očích slzy, tak ho trápila ztráta celého vozu. Neustále opakoval: "Kolo se muselo zlomit tady v té spáře. Pak se vůz převrátil a spadl do propasti. Nemohl jsem zhola nic udělat, abych ho zachránil. K čertu! Raději bych holýma rukama bojoval proti tuctu rudochů, než ztratit svoje zvířata a celý náklad!"

Rick Stammer, který byl jinak ke všem tvrdý, řekl klidně a chlácholivě: "Charly, to není tvoje vina. Vím, že jsi statečný chlapík. Mohlo se to stát komukoliv z nás. Pokud se podaří ostatním vozům dojet, rozhodně nebudeš škodný. Posad se na koně a budeš hlídat společně s tím zrzkem záda kolony. Možná bude pro nás všechny dobré, že máš volné ruce. Tak, vyrazíme dál. Hóóó! Toto je cesta jen pro tvrdé chlapy. Jedemééé!" Pokračovali dál za Meadowem po téměř nesjízdné cestě.

Když slunce vyšlo na oblohu, schovali se na pár hodin do kaňonu. Potom pokračovali dál.

Třetího dne narazili znovu na Bozemanovu cestu.

Jubal, Chuck a Abel Meadow jeli napřed.

Viděli spoustu stop od neokovaných kopyt. Nepotřebovali nijak bujnou fantazii, aby poznali čí stopy to jsou.

Muselo tudy projet odhadem tisíc válečníků.

Kdyby kolona zůstala na Bozemanově stezce, už by ji indiáni srovnali se zemí.

Jubal Nolan přemýšlel, jak dál.

Oba muži ho mlčky pozorovali.

Možná měli indiáni důležitější úkol. Ten, kdo jde lovit divokou zvěř, často nechá zajíce proběhnout.

Divokou v tomto případě byla armáda a zajícem kolona naložených vozů.

Indiáni chtěli vyhnat vojáky, kteří se snažili začít stavět podél Bozemanovy cesty pevnosti.

Vozy mohly počkat. Ty jim tak rychle neuniknou.

Jubal přemýšlel, jak by se dalo indiánům vyklouznout.

Nic ho ale nenapadlo. Zhola nic. Běloch si dokáže jen těžko představit, co má indián za lubem.

Jubal Nolan stiskl rty, podíval se za sebe, kde ze skalní rozslediny začala vyjíždět kolona. I na takovou vzdálenost poznal, že jsou mezci na dně svých sil.

Slyšel, jak se ho Chuck Bennett ptá: "Tak co, hrdino, na cos přišel? Jak je to s tvými velkými nápady? Musím se přiznat, že moje hlava zeje prázdnotou. Svrbí mě jen můj skalp a mám dojem, že to nejsou vši, ale špatné znamení."

Jubal se na Chucka podíval a viděl v jeho očích vážný výraz.

Abel Meadow řekl naprosto klidně: "Čtyři míle od nás leží říčka Muleshoe. Armáda tam vybudovala malé opevněné místo, které obrostlo lesem. Je tam také obchod, který vede Burt Miller. Ginger a já jsme tam měli původně namířeno.

Teď, když jsem přišel o všechno, nejspíš začnu znovu s ním. Vždycky mě chtěl za partáka."

Jubal přikývl a pochopil, že Ginger a Abel je brzy opustí a zůstanou u Burta Millera. Chvilí musel na Ginger myslet.

Trochu toho litoval. Byla to skutečně překrásná dívka. Možná by byla v této zemi lepší ženou než Jennifer.

Miloval ale Jennifer. Proto musel Ginger zavrhnout. Je možné, že bude později litovat, jak jeho srdce rozhodlo, ale cesty osudu nemá cenu měnit.

Jubal se znovu ohlédl na kolonu za sebou.

"No dobře," řekl. "Pojedeme tedy k tomu opevněnému místu. Musíme doufat, že ho indiáni nesrovnali se zemí."

"Burt Miller je jejich přítel. Vzal si za ženu dceru jednoho významného náčelníka a má s ní půl tuctu dětí. To jsou všechno napůl Siouxové. Ne, nevěřím tomu, že by Tashunka Witko jeho obchod zničil," řekl Meadow.

Jubal vyrazil.

Oba muži se vydali za ním.
Jeli zvolna, pečlivě a pozorně prohlíželi okolí, aby je indiáni náhodou nezaskočili.
Netrvalo dlouho a ty čtyři míle, které je dělily od říčky Muleshoe, měli za sebou.
Kousek za říčkou bylo místo, o kterém před chvílí hovořili.
Z ohořelých trosek se ještě kouřilo.
Abel Meadow nevěřícně vydechl. Byl to hořký povzdech muže, který ztratil poslední naději. Celý život věřil, že indiáni jsou jeho přátelé, a teď tohle!
Chuck Bennett zaklel.
Jubal Nolan ztěžka polkl.
Pak vyrazil dolů k opevnění. Chuck a Abel se vydali za ním.
To, co viděli, jim zrychlilo puls a jejich dech byl kratší.
Když se potom vrátili z trosek na stejné místo, byly jejich obličeje bledé, oči úzké a jejich hlasy zněly zastřeně.
Abel Meadow zašeptal: "Našel jsem Burta Millera. Dostali ho u ohrazení. Nezahlédli jste někde jeho indiánskou ženu a děti?" Jubal a Chuck vrtěli hlavami.
"Ne," řekl Chuck. "Já jsem našel tři bílé muže, dvě ženy a jednoho chlapce, ale podle toho, co mu zbylo na hlavě, měl světlé vlasy."
Pak se oba podívali na Jubala, který prošel tu část, kde byli vojáci.
"Nenašel jsem žádné civilisty," odpověděl. "Jen vojáky. Dvacet čtyři vojáků."
Polkl nasucho. Před chvílí pochopil, proč se Siouxům říká podřezávači hrdel.
Kolona ještě nepřijela. Jubal se otočil v sedle a podíval se přes říčku směrem na sever.
Táhla se tam dál Bozemanova cesta. Brzy se bude proplétat průsmyky mezi černými horskými hřebeny.
Tam na severu byla Powder River a prašná krajina kolem ní.
Bozemanova cesta vedla do Virginia City. Nikdo z nich teď příliš nevěřil, že se tam dostanou.
Jubal Nolan řekl: "Počkejte tady na ostatní. Možná by se měl vydat jeden z vás vozům naproti a postarat se především o to, aby ty dvě dívky toto neviděly. Já se teď pojedu podívat kus dopředu. Ať projedou kolem opevnění a tábor postaví až kus dál."
Po těch slovech vyrazil.
Chuck za ním ještě zavolal: "Dávej si pozor na skalp."
Jubal mu neodpověděl.
Popohnal koně do mělké vody.
Na druhé straně byl ve břehu obrovský plochý kámen.
Jubal zastavil a viděl, že je pomalovaný. To, co viděl, bylo tak jasné, že by to dokázal rozluštit i malý chlapec.
Okrem tam někdo namaloval boty. Boty, jaké nosí jen běloši.
Vedle bot bylo nakresleno kopí, zabodnuté do země. Dále potom puška, jejíž hlaveň směřovala k zemi. Vedle pušky hlava, na krku přiložený nůž. Bylo poměrně jasné, co kresba znamená.
Jubal věděl, co znaky znamenají.
I kdyby nevěděl, že Siouxové uzavřeli cestu pro bělochy, napovědělo by mu to kopí před bělošskými botami.
Puška, jejíž hlaveň směřovala k zemi, znamenala válku.
Nůž na krku potom značil nebezpečí, které čeká každého, kdo překročí tuto hranici. Kresba byla velice výmluvná.
Siouxové byli nejspíš hrdi na svou zručnost v podřezávání krků.
Bylo to jasné a zřetelné.
Jubal chvíli přemýšlel, ale potom popohnal koně a vydal se dál na širokou cestu.
Netrvalo to dlouho a narazil na visící tělo armádního zvěda Bitterroota Lana, který před několika dny kolonu varoval před hrozcím nebezpečím.
Byl už mrtvý dva nebo tři dny a musel hodně trpět, když umíral. Indiáni dokázali být krutí.
Jubal ho odřízl a vzal mu klobouk. Tím si oval obličej.
Vyskočil znovu na koně.
Otočil hlavu. Strnul. Nedokázal pochopit, jak se za ním najednou objevila početná skupina indiánů. Přiblížili se naprosto tiše. Byli tady a nebyl to přelud.
Jubal vytáhl kolt a chystal se na nejhorší.
Indiáni ale nehybně stáli. Pouze jeden z nich se odpojil a pomalu jel k Jubalovi.
Neseděl na obyčejném mustangovi, ale na překrásném koni.
On sám vypadal také velice působivě. To viděl Jubal na první pohled.
Zvědavost na chvíli zastínila strach o skalp a krk. Klidně čekal, bylo zřejmé, že s ním chce indián vyjednávat.
Zastrčil kolt zpátky do pouzdra.
Indián zastavil asi pět kroků před ním a zamyšleně ho pozoroval.
Jubal si ho pečlivě prohlédl a uvědomil si, že se nejedná o řadového válečníka, ale o někoho velice důležitého.
Rudý muž zvedl ruku. Na jeho rtech se objevil náznak úsměvu. Pak se skutečně hlasitě zasmál hlubokým, hrdelním smíchem. Znělo to asi takto: "Ha! IHahaha!"
Jubal si vzpomněl, že umí něco z jazyka Komančů.
Usilovně vzpomínal na slůvka a doufal, že indián před ním rozumí něco z jazyka svých jižních bratrů.
"Vidím tě, rudý bratře," řekl. "Myslím si, že jsi velký náčelník. Viděl jsem, že jste surově zabili všechny bělochy, kteří se tady nedaleko opevnili. S námi to nebudete mít tak jednoduché. Postaráme se o to. Ve všech vašich stanech bude znít nářek žen a dětí, které přijdou o muže a otce, to jsou má slova, bratře." Na tváři indiána se objevil znovu krátký úsměv.

V jeho tmavých očích se krátce zablýsklo.

"H#ogun, h#gun," řekl a kývl hlavou. Uznal, že Jubal hovoří odvážně. Pak odpověděl v řeči Komančů a doprovázel slova pohyby rukou.

Jubal všemu rozuměl.

Indián řekl: "Ty jsi jistě sám náčelník. Poznám ti to na očích. Máš na starosti všechny vozy. To vím od našich zvědě. Taky jsme u vás viděli Chytrého vlka, ale jak jsem slyšel, byl zraněn. Kdo jsi ty? Jak ti říkají?" Jubal byl překvapen, kolik toho ví. Indiáni věděli, že je s nimi Mac Bannister, kterému říkali Chytrý vlk. Jubal uvažoval, co má odpovědět. Musel si rychle vymyslet nějaké vážené jméno, protože jméno Jubal Nolan by indiánům mnoho neřeklo.

Pak si vzpomněl, že Siouxové nazývají boha větru stejně jako Komančové.

"Říkají mi Waniyetula. Tak mi říkají lidé mého kmene. Pocházím z jihu."

Indián spokojeně přikývl, protože se splnilo jeho očekávání, že má co do činění s váženým mužem.

Pak promluvil indián:

"Mně říkají Tashunka Witko. Vy bílí mi říkáte Divoký kůň. Jsem náčelník Siouxů, bratře z jihu."

Jubal přikývl a po zádech mu začal stékat studený pot.

"Už jsem o tobě hodně slyšel," odpověděl velkému náčelníkovi a podíval se mu do očí.

Poté, co se vzájemně představili a uštědřili si několik komplimentů, mluvil rudoch jen krátce.

"Všechny vás budeme muset zabít a podříznout vám hrdla, pokud budete pokračovat v cestě. Stejně tak dopadnete, pokud se pokusíte s vozy vrátit zpět do Laramie. Necháme vás žít jedině tehdy, pokud necháte všechno, včetně koní, na místě a vrátíte se pěšky do Laramie."

Víc neřekl.

Jubal věděl, že není potřeba nic dodávat.

Podíval se ještě jednou na nejvyššího náčelníka Siouxů. Mohl ho sestřelit z koně, ale neudělal to. Hovořili spolu jako muži, kteří se navzájem respektují a sdělují si svoje stanoviska. Jubal nechal svůj kolt odpočívat v pouzdře. Viděl, že indiáni jsou skutečně vychytralí. Chtěli se pokusit získat celou kolonu bez boje.

To nemají špatně vymyšlené, pomyslel si. Když totiž lidé z kolony uvidí, jak dopadli ti v pevnůstce, určitě si rádi zachrání alespoň holý život.

Jubal si nechal tento rozhovor několik hodin sám pro sebe.

Staral se především o to, aby byly vozy dobře postaveny a utvořily hradbu. Také posílil hlídky na dvojnásobek proti obvyklému stavu.

Teprve až muži vykonali svou křesťanskou povinnost a všechny mrtvé z opevnění řádně pohřbili a na obloze se objevily hvězdy, začal Jubal vyprávět, co se mu přihodilo.

Posadil se zády k jednomu vozu a upravil si klobouk na hlavě.

Pak zavolal na celý tábor: "Všichni muži ke mně!"

Během chvilky se sešli. Ačkoliv to byli většinou ostří chlápici z Missouri, čekali nějaké nepříjemné zprávy, a proto dostali trochu strach.

Utvořili kolem Jubala půlkruh. Přišly i obě dívky.

Když pak nastalo ticho a jen občas se ozvalo z lesa nějaké zvíře nebo zapraskání ohně, pověděl jim Jubal o setkání s nejvyšším náčelníkem Siouxů.

Zatímco vyprávěl, přišel ještě jeden posluchač. Byl to Mac Bannister, který už měl tolik síly, že se dokázal sám postavit na nohy. Byl vyčerpaný, ale přesto dělal v léčení pokroky. Posadil se k vozu vedle Jubala. Od chvíle, kdy ho poranil šíp, hodně zhubl a z jeho bývalé velikosti a síly zbyl jen stín.

Jubal se na něho usmál a pak uzavřel svou zprávu slovy: "Chtějí naše vozy a všechno ostatní, co máme, bez boje. Tuší, že kdyby došlo k boji, hodně by jich zahynulo. Proto se tomu chtějí vyhnout. A protože Divoký kůň moc dobře věděl, jak na nás zapůsobí masakr žen v pevnosti, rozhodl se, že toho využije. Tvrdí, že nás nechá odejít pěšky zpět do Laramie. To je ale cesta dlouhá stoosmdesát mil, jestli se nepletu. Kromě toho..."

Mac Bannister Jubala na chvíli přerušil. Jeho hlas zněl tiše a unaveně. Ale protože bylo absolutní ticho, všichni ho slyšeli.

"Nevěřte tomu, že byste se dostali pěšky do Laramie. To, co vám zaručí Divoký kůň a ostatní Siouxové, to zcela jistě nedodrží Čejenové. Protože teď začala velká válka mezi bělochy a indiány, nenechají vás Čejenové ani náhodou projít. Dostali byste se z louže pod okap."

"Chodím velice nerad pěšky," zabručel Chuck Bennett a ostatní se zasmáli. "S mýma křivýma nohama toho moc neujdu. Nikdy jsem nešel víc než sto yardů pěšky. Moje tělo je stavěné na koně, ne na chození."

Chvilí bylo ticho.

Všechny oči se obrátily na Jubala a Mac Bannistera. Ale v této chvíli už slovo starého zkušeného zvěda moc neplatilo, protože byl přece jen oslabený a předal vedení Jubalovi.

Rick Stammer řekl: "No, Jubale, já a José Hongara budeme pořád s tebou. Spoléháme se na tvůj nos. Rozhodni a my se určitě přidáme."

John Leavenland promluvil nevzrušeným hlasem: "Možná Divoký kůň jen blufuje. Když si dává tolik práce, aby nám nahnal strach, možná ani není tak silný, jak si myslíme. Pevnosti podél Bozemanovy cesty jsou pro něj přece daleko důležitější než naše vozy. Možná vyslal už včera válečníky dál podél Bozemanovy cesty, aby zničili další pevnosti, a nás se pokouší vystrašit, protože na nás nemá dost mužů."

Jubal se zadíval na vysokého Angličana a usoudil, že to, co říká, má svou logiku. Kdyby měl Divoký kůň dostatek válečníků, možná by se vůbec nesnížil k vyjednávání, protože válečná sekýra byla vykopána a v indiánských válkách se příliš nevyjednává, spíš bojuje.

Mac Bannister znovu s námahou promluvil: "Když pojedeme dál na sever, poznáme hned, jestli Divoký kůň blufuje, nebo ne." Nadechl se a dodal: "Je přece úplně jedno, jestli nás podřezou Ogalové, Hunkapasové nebo jak se všechny ty zatracené siouxské kmeny vlastně jmenují, nebo nás odříznou Čejenové či Arapahové od armády a dopadneme úplně stejně. Je přece jedno, kdo nás zabije, nemyslíte? Říkám vám, začala regulérní indiánská válka a zpět do Laramie se nedostaneme bez problémů, protože na Arapahy nebo Čejeny určitě narazíme a bez koní jim nemáme šanci uniknout. Já ti radím, Jubale, jedme dál. Zítra už budu moci sedět na koni a dávat pozor na indiány společně s vámi."

Přesně to chtěl Jubal slyšet.

Podíval se na všechny muže a řekl: "Dobrá, zítra budeme pokračovat!"

Nikdo nic nenamítal. Bylo rozhodnuto.

Když se Jubal vydal pozdě v noci ven z vozové hradby, aby zkontroloval okolí, nezaslechl nic podezřelého. Slyšel jen vytí vlků a kojetů. Noc byla klidná a teplá.

Jubal od někoho slyšel, že indiáni raději útočí ve dne než v noci, ale nevěděl, kolik je na tom pravdy.

Vrátil se zpátky k vozům. Když vcházel dovnitř, spatřil před sebou stíhlou postavu, která šla k němu.

"Jubale," oslovila ho dívka. Byla to Jennifer.

Pak se objali a dlouze políbili.

Jubal se mohl konečně pořádně přesvědčit, že její polibek není jako studená sprcha, ale naopak jako horký plamen.

Zeptal se jí: "Co se děje, Jennifer? Dnes jsem tě přece nezachránil."

Nijak se neurazila a klidně mu odpověděla: "Možná, že už nebudu mít příležitost políbit tě, Jubale. Potom bych si to vyčítala. Hodně jsem přemýšlela a také jsem mluvila s Ginger. Miluje tě. Opravdu tě miluje. Vyprávěla mi, co se mezi vámi odehrálo tehdy u jezera. Říkala, že jsi ji nepolíbil, abys ji neublížil. Staly se z nás dobré přítelkyně. Teď už věřím, že mě miluješ, a proto o tebe taky mám hrozný strach. Přišlo to náhle. Možná musí člověk pocítit strach a obavy, aby poznal, zda jsou city skutečné."

Znovu se postavila na špičky a políbila ho.

Jubalovi to připadalo neuvěřitelné. Nějak nedovedl pochopit, co se vlastně stalo.

Jennifer mluvila dál: "Možná budeme zanedlouho všichni mrtví. Viděla jsem ty mrtvé v opevnění. Vím, že máš odpovědnost za celou kolonu. Všichni ti věří. Zítra pokračujeme dál na sever, a možná na nás čeká smrt. Proto jsem ti chtěla ještě dnes říci, co k tobě cítím, aby už zítra nebylo pozdě. Chci, abys to věděl. Políbíš mě ještě?"

Jubal neváhal ani chvíli a políbil ji. Držel ji pevně, dokud se od něho jemně neodtáhla.

Dovedl ji k vozu, kde spala společně s Ginger. Pomohl ji nahoru a nepromluví už spolu ani slovo.

Oba věřili, že se šťastně dostanou až do Virginia City.

Jubal se chvíli díval zamyšleně na hvězdy. Obloha byla v tuto roční dobu překrásná.

Pak se zadíval směrem na sever. Uvědomil si, že za prvním kopcem na ně může zítra čekat Divoký kůň se svými válečníky.

Kopec, který Jubal viděl na severu, vypadal trochu jako kočka, která se chystá skočit na myš. Jubal se šel pomalu uložit.

Viděl, že pod vozem vedle Chucka Bennetta spí ještě někdo. Byl to Mac Bannister. Ten starý ostřílený zvěd opustil svoje místo ve voze a šel si lehnout jako ostatní muži pod vůz. Chtěl nejspíš dokázat sám sobě, že už je zdrav. Zítra už pojede v sedle.

Jubal vydechl nad odvahou starého zálesáka.

Pak slyšel Mac Bannisterův hlas: "Nedělej si o mě žádné starosti, chlapče. Měl jsem dost času, abych si pořádně odpočinul. A ty teď budeš potřebovat pomoc, nebo se snad mýlím? Potřebuješ někoho, kdo dokáže myslet jako indián. Jinak to asi těžko zvládneš. Však my už si poradíme."

"To víš, že ano, Macu," odpověděl tiše Jubal a šťouchl do Chucka, který mše okamžitě probudil.

"Co se děje?" zeptal se rozespale.

"Už jsi toho naspal dost, kamaráde," zavrčel Jubal. "Začíná ti hlídka. Ne abys usnul!"

Natáhl si přes sebe deku a slyšel, jak se Chuck obouvá a přitom lamentuje:

"Jednoho dne bych se chtěl vyspat tak dlouho, jak to půjde. Zdálo se mi, že žiju ve velkém zámku a jsem bohatý hrabě. Jen obličej své nevěsty jsem neviděl. Taky jsi mě mohl vzbudit o pár vteřin později, už se chystala, že se na mě otočí a usměje. Zatracená hlídka!"

Ještě něco zabručel a pomalu odcházel na obchůzku.

Jubal okamžitě usnul.

Dalšího dne ráno chyběli tři muži. Byli to ti dva mladíci, kteří hnali stádo náhradních mezků, a pomocník Charlyho Tuckerse.

Nějakým způsobem se jim podařilo opustit tábor. Vzali si sebou dobré koně.

Všichni už to věděli. Jubal se vydal ke kuchyňskému vozu, aby se nasnídal. Málem si spálil rty horkou kávou, protože

myslel na něco jiného. Pak se otočil k ostatním a řekl jim: "Poslouchejte dobře. Všichni! Tři z nás zmizeli. No, dobře, každý člověk má právo rozhodnout se sám za sebe. Pokud nám jde o život, máme právo si zvolit vlastní cestu. Možná budou ti tři chlapíci mít víc štěstí než my. Možná! Vy všichni jste svobodní lidé a nejste povinni dělat něco, co by vás mohlo stát život. Máte stále možnost vybrat si. Ale musíte se rozhodnout teď, na místě. Později už ucuknout nemůžete, protože byste ohrozili ostatní. Pak bych to jen tak nepřešel, kdyby někdo z vás zmizel. Byla by to zrada! Kdo z vás se tedy chce ještě otočit a vrátit se do Laramie? Rozhodněte se! Ricku, zeptej se každého muže jednotlivě. Pokud by totiž i dnes v noci někdo zmizel, nemělo by nejmenší smysl táhnout dál na sever. Dej se do toho, Ricku."

Rick Stammer se zvedl, dopil svou kávu a rozvážně odpověděl: "Jistě, Jubale. Začnu s tím hned. Co ty, Same Parkire?" "Jedu dál!"

"Bruci Hogane?"

"Ještě nikdy jsem si nenadělal do kalhot kvůli pár rudochům."

"Jacku Wayne?"

"Jsem přece z Kentucky."

"Pate Connore?"

"Jsem stejný blázen jako ty, Ricku. Jedu dál."

"Kansasy Tome?"

"U Virginia City na mě čeká zlatá žíla."

A tak to šlo dál.

Všichni se vyjádřili dost jasně, chtěli pokračovat dál na sever. Pak se šel Rick Stammer zeptat ještě hlídek.

Když se vrátil ke kuchyňskému vozu, zašklebil se na Jubala a řekl: "Toto mužstvo se jen tak nezalekne. Ti, kdo zůstali, necuknou a budou s tebou držet do posledního dechu. Stačí, když zavelíš, šéfe!"

"Dobře, zaprahejte a vyrazíme dál," řekl Jubal pevně.

Když se slunce na východě vyhouplo na oblohu, vyrazili.

Jubal jel společně s Chuckem, Rickem Stammerem a Mac Bannisterem v čele kolony.

John Leavenland a Charly Tuckers hnali stádo náhradních mezků. Obě dívky seděly ve voze Leavenlandových.

Jubal se čas od času s obavami podíval na starého zvěda. Mac Bannister jel ale na svém koni pevně a jistě. Z jeho bývalé síly zůstal sice jen stín, ale stále to byla cenná posila.

Všiml si Jubalových starostlivých pohledů, usmál se a suše poznamenal: "V sedle se vysílím míň než v neustále se třesoucím voze. Měl jsem se do sedla vyškrábat už před dvěma dny. Pojď, Jubale, prohlédneme si trochu, co je před námi. Možná přijdem na to, co na nás Divoký kůň chystá."

Jubal přikývl. Otočil se na Chucka a Ricka a řekl: "Mějte uši nastražené a držte se pořád na Bozemanově stezce. Dokud vám nedáme znamení, nemusíte očekávat žádné velké nepříjemnosti. Přesto mějte oči na stopkách."

Pak se vydal za Mac Bannisterem, který byl už kus vpředu.

Brzy projeli kolem hrobu Bitterroota Lana a narazili na stopy Divokého koně a jeho válečníků. Byla to jasná, zřetelná, čitelná stopa. Vedla na severozápad a později na sever. Na kamenitěm povrchu se však začala ztrácet. V jedné soutěsce se pak ztratila docela. Do soutěsky ústilo ze stran několik kaňonů.

Mac Bannister se zastavil a přemýšlel, jak dál.

Pak se náhle usmál a zabručel: "Tak je to. On věděl, že pojedeme po jeho stopě. Doufal, že se budeme snažit vypátrat, kam jel. To by nás ale stálo pěkných pár hodin. To ne, Divoký koníku. Tím se nenecháme zdržet. Mám nápad!"

Pokývl na Jubala a zamířili na východ.

Asi o hodinu později se dostali znovu na Bozemanovu cestu, která se kvůli skalním rozsedlinám různě klikatila. Zadívali se k jihu, jestli už neuvidí vozy. Neviděli.

Znovu sjeli z cesty. Na jednom místě, které nebylo moc dobře viditelné, se přehoupili přes hřeben a pokračovali dál na východ. Na druhé straně kopce spatřili údolí. Uprostřed bylo malé jezero.

"Vidíš, Jubale," řekl Mac Bannister. "Ten rudý ničema nechtěl, abychom viděli indiánskou vesnici, právě když odjíždí.

Proto se nás snažil zdržet. Mě ale neoklame, dokážu myslet přesně jako on."

Jubal se zadíval do údolí.

Ano, v údolí musela ještě před chvílí stát indiánská vesnice. Ještě včera tam muselo stát spoustu teepee a hořet hodně ohňů. I místo, kde se pásli koně, bylo dobře poznat. Tolik znaků se nedalo přehlédnout.

Z bývalého tábořiště se táhla široká stopa směrem na sever.

"Museli vyrazit těsně před rozedněním," řekl zálesák Bannister.

Jubalovi oči pečlivě prohlížely okolí a jeho obličej byl napjatý.

"Dobře, Macu," zabručel. "Stále ale nechápu, co to má všechno znamenat. Jediné, co je mi jasné, je to, že tam dole tábořilo aspoň tisíc lidí."

"Bylo jich víc," upřesnil Mac Bannister. "Stálo tam něco kolem čtyř set teepee. A u Siouxů platí pravidlo pěti, to znamená, že na jedno tepee je potřeba počítat pět lidí. U těchto můžeme počítat přibližně se třemi osobami na jeden stan. Na každé tepee připadnou totiž dva válečníci, a ti tady nebyli. Tam dole byli jen děti, ženy a staří. Mimochodem, nebyla to jediná vesnice, ale několik pohromadě."

Mac Bannister se podíval na Jubala.

"Teď jsem to pochopil," řekl Jubal. "Tam dole tábořilo přibližně dvanáct set lidí, především ženy, děti a staří. Společně se svými náčelníky byli u Fort Laramie. Pak se museli ale vydat zpět na sever, protože jednání nebyla úspěšná. Silná

skupina válečníků se starala po cestě o jejich bezpečnost. Ale teď, když už jsou dostatečně daleko od Laramie, pomoc nepotřebují. A protože cestují jen velice pomalu, poslal Divoký kůň většinu válečníků napřed, aby vyhnali vojáky ze započatých pevností podél Bozemanovy cesty. Tam musí teď zuřit peklo."

Jubal zmlkl, Mac Bannister přikývl a pak řekl suše: "Divoký kůň včera blfoval. Neměl dost bojovníků, aby se nám mohl postavit. Možná zůstal se starci a ženami v táboře, aby si dopřál tenhle žert. Možná se mu líbila představa, že mu ze strachu všechno necháme a půjdeme pěšky zpět do Laramie. No, teď už bude všechno jinak. Určitě vyslal posly, kteří dovedou zpátky část bojovníků. To bude ale trvat přibližně dva nebo tři dny. Teprve potom musíme počítat s tím, že nás napadnou. A já bych před tím rád věděl, kde nás budou očekávat a kolik jich bude."

Po těch slovech se Mac Bannister vydal dál. Jubal ho následoval.

Další dva dny se toho dozvěděl Jubal od zkušeného scouta o indiánech tolik, kolik se nedozví jiný za celý život.

Byli na cestě už dva dny a dvě noci. Věděli, že o ně mají lidé v koloně jistě strach, ale to nemohli změnit.

Jeli opatrně a pohybovali se jako vlci na lovu, kteří nechtějí být viděni. Byli jako dva neviditelné stíny.

Jubal získal o Mac Bannisterovi to nejvyšší mínění. Bylo neuvěřitelné, jak se dával rychle dohromady. Měl pravdu, že si lépe odpočine v sedle než ve voze. Starý zálesák měl skutečně výdrž prérijního vlka samotáře.

Jubal si vždycky myslel, že se dokáže krajinou pohybovat jako nenápadný stín. Teprve když viděl Mac Bannistera, který mu ukázal, jak se pohybují indiáni, poznal, že až doposud se choval jako slon v porcelánu.

A teď, přibližně dvě hodiny po půlnoci 29. června 1866, ve Wyomingu, ne příliš daleko od Powder River, za krásné hvězdné noci, slezli jeden zálesák a jeden mladý muž z Texasu z koní a společně se plížili na vrcholek jednoho kopce.

Vuších jim znělo bubnování a tleskání rukou, které se ozývalo za kopcem.

A když se vyhrabali konečně až na samý vrchol, dávali si pozor, aby jejich siluety nebyly vidět. Měli před sebou tábor válečníků jako na dlani.

O několik minut později už věděli, kolik má Divoký kůň mužů a ve kterém místě budou asi napadeni.

Jubal odhadoval počet válečníků na dvě stě, Mac Bannister přibližně na dvě stě padesát.

Nu, při takovém počtu už nebyla padesátka tak důležitá.

Viděli také Divokého koně s několika nižšími náčelníky, jak pozorují ostatní muže, kteří si před bojem dodávali odvalu tancem kolem ohně.

Na druhé straně tábora se v Powder River zrcadlily hvězdy a měsíc.

Noc byla hodně světlá, v dálce se tyčily kopce a tvořily stíny na pozadí světlé oblohy.

Mezi těmi stíny bylo jediné světlejší místo.

Tudy vedla Bozemanova cesta, která se táhla přes pahorkatinu Big Horn. Tam také tekla řeka Big Horn a později vtékala do Yellowstone River.

Odtamtud byl už skutečně jen malý kousek do Virginia City.

Ale cesta k Yellowstone River byla ještě hodně dlouhá a nebezpečná.

Nejdřív bylo nutné přejít přes Divokého koně a jeho bojovníky.

Přemýšleli o tom, co je čeká, když tak leželi nad táborem a pozorovali dění v něm.

Pak se odplížili zpět ke svým koním, beze slova se na ně vyhoupli a zmizeli ve stínu.

Když kolona vozů dalšího dne na úpatí kopce zastavila, aby napojila mezky, objevili se dva zarostlí, špinaví, unavení a vyhládlí jezdcí. Netrvalo dlouho a dojeli ke stojící koloně.

Jubal si rychle uvědomil, jak moc se změnili mezci od té doby, co vyjeli. Tehdy to byla silná zvířata. Teď byla neuvěřitelně vyčerpaná a bylo s podivem, že ještě utáhnou těžké vozy.

Jubal s Mac Bannisterem ani neodpovídali na radostné volání mužstva a jen unaveně kynuli rukama na pozdrav.

Zastavili před Rickem Stammerem, který začal právě okovávat kopyto jednoho mezka.

Všichni se seběhli kolem nich a vytvořili těsný kruh. Byl mezi nimi i John Leavenland, Abel Meadow a obě dívky.

Jubal spatřil Jennifer a měl radost z jejího úsměvu. Oplatil jí stejnou mincí a pak kývl na pozdrav Ginger. Obě o něho měly velkou starost. Obě ho milovaly.

Chuck Bennett přijel na koni, zůstal v sedle a volal: "Tak co, vy dva lesní muži? Jediné, co na vás vidím, že vám pěkně vyrašily vousy a Mac se drží v sedle o moc lépe, než když jste odjížděli. Tak už nás nenapínejte! Nebo vám rudoši vyřízli jazyk?"

Chvilí bylo ticho.

Pak konečně Jubal promluvil: "Divoký kůň nás očekává s přibližně dvěma sty válečníky u Powder river. Musíme ale projet, protože jiná cesta neexistuje. Musíme počítat s tím, že nás napadnou. Mac říká, že indiáni nejraději útočí na koních, musíme se na to tedy připravit."

Když jeho slova dozněla, rozhostilo se na chvíli ticho.

Bylo slyšet jen hluboké dýchání.

Obě dívky vypadaly, jako by se jim zastavilo srdce. Jubal se k nim vydal a předklonil se. Pak se podíval do jejich bledých obličejů a řekl: "My je porazíme. Projedeme, pokud budeme bojovat tvrdě a odvážně. Musíme projet, protože jiná cesta nevede."

Jennifer se několikrát nadechla a pak se na Jubala zahleděla s obavami v očích. Ginger ale řekla naprosto klidně: "Jistě, Jubale, to zvládneme."

Když Jubal poznal, že obě dívky jsou se zprávami, co bude zřejmě následovat, vyrovnané, otočil se opět na ostatní.

Pak se znovu ozval jeho řízný hlas: "My je porazíme, slyšíte, porazíme je!"

A Rick Stammer zopakoval znovu, co řekl už jednou: "Jdeme do toho s tebou. Stačí, když řekneš, co máme dělat, a my to provedeme."

Jubal se otočil a věnoval krátký pohled unavenému Mac Bannisterovi.

Pak promluvil: "Dva dny zůstaneme na místě. Mezci si musí pořádně odpočinout a znovu načerpat síly. Vozy na sebe musí být při jízdě úplně nalepené. Během dne dorazíme až těsně k Powder River. V noci ji překročíme, protože indiáni v noci válčí jen neradi. Když se nám podaří přejet přes řeku, uvidíme, co nás bude čekat dál. To je prozatím všechno."

Po těch slovech konečně slezl z koně, společně s Mac Bannisterem se natáhli pod vůz a okamžitě usnuli.

Když příští večer vyjeli na obhlídku z vozové hradby, neviděli v blízkém okolí jediného indiána. Powder River už nebyla od jejich tábora dál než dvě míle. Během dne dojeli až sem a v noci chtěli pokračovat dál.

Krátce po půlnoci vyrazili. Utvořili teď dvojitého hada, což znamená, že jely vždy dva vozy těsně vedle sebe.

Kočí měli po ruce brokovnice a stejně jako jejich pomocníci byli připraveni okamžitě střílet.

Obě dívky byly v jednom voze.

Jubal, Chuck, Mac Bannister a Charly Tuckers jeli v čele kolony. Kus za nimi jel ještě Rick Stammer.

Rezervní mezci a koně byli přivázáni za vozy.

Brod přes Powder River ležel před nimi.

Jubal projel první, těsně za ním se držel Chuck.

Jubal měl dobrý pocit, že má za sebou přítele, který mu kryje záda. Znal Chucka velmi dobře a věděl, že se na něho může v boji spolehnout.

Noc byla světlá. Brod byl tak široký, že vozy mohly zůstat vedle sebe i přes něj.

Pochopitelně se to neobešlo bez hluku.

Jubalovi bylo jasné, že Divoký kůň už o jejich přítomnosti ví. Po indiánském táboře, který Jubal s Mac Bannisterem před několika dny odsud spatřili, nebylo však ani stopy.

Bylo ale pravděpodobné, že čekají dál na severu za některým hřebenem.

Voda v řece sahala koním asi po břicho, dno ale bylo pevné, takže vozy neměly s průjezdem žádné potíže.

Jubal dorazil na druhý břeh. Když vylezl z vody, měl zase o něco lepší výhled na krajinu, kterou budou muset projet.

Zvířata pak namáhavě táhla vozy na druhý břeh. Ozývalo se skřípání kol a praskání bičů.

Jubal náhle ucítil něco jako hrdost, když se díval, jak kolem něho projíždí jeden vůz za druhým.

Dvaadvacet vozů směřovalo na sever.

Všichni se tak rozhodli, i když věděli, že brzy budou muset bojovat s Divokým koněm a jeho válečníky.

To byla skutečně odvaha!

Mac Bannister, Jubal Nolan a Chuck Bennett se znovu postavili do čela kolony a vedli ji dál na sever.

Neviděli v okolí nic, co by ohrozilo jejich bezpečnost.

Krajina před nimi byla prázdná.

Vozy jely pomaleji než obvykle, protože mezci byli skutečně na pokraji svých sil, přestože si předchozí dva dny odpočinuli.

Uplynula přibližně hodina od té doby, co překročili Powder River.

I další hodina utekla aniž by se něco důležitého přihodilo. Byli na kopečku a Powder River už byla několik mil za nimi.

Nespatřili nikoho z mužů velkého náčelníka Divokého koně.

Na východě pomalu uhasínaly hvězdy. Začínalo svítat.

Najednou tady byl den, zatím však bez barev, jen šedivý. Všechno pokrývaly stíny, které zmizí až s východem slunce.

Jubal Nolan a Mac Bannister se vrátili kousek zpět, aby se podívali k Powder River. Teď to konečně spatřili.

I všichni kočí otočili hlavy a podívali se zpět.

Teď už je uviděli všichni z kolony.

Vzadu za nimi, po pravé straně Bozemanovy cesty se vynořili ze stínů a ranní mlhy indiánští válečníci. Stáli tam a vypadali tak neskutečně, jako by přicházeli z jiného světa.

Jubal otočil okamžitě koně a popohnal ho podél kolony. Přitom křičel: "Buďte všichni připraveni. Jen klid. Určitě nebudou střílet na spřežení, počkejte tedy, až se dostatečně přiblíží, a pak jim dejte, co jim patří."

Slyšel divoké a odvážné výkřiky mužů, kteří se nebáli indiánům postavit.

Když kolem projížděl vůz, kde byla schována Jennifer a Ginger, odhrnula se plachta a objevila se Jennifer.

"Dávej na sebe pozor, Jubale. Mnoho štěstí. Miluji tě."

Vedle ní viděl vážný obličej Ginger Meadowové, která mu kývla na pozdrav.

Pak zmizel. Objel celou kolonu a vrátil se dozadu. Udržoval přibližně třiceti yardovou vzdálenost. Vytáhl pušku z pouzdra u sedla a přezkoušel, zda je nabitá.

Chuck Bennett a John Leavenland dojeli k němu.

Chuck se široce zašklebil a v jeho očích se zablýskalo, když řekl: "No, chlape, to je jako poker. Já jsem si užil už svoje s Rickem Stammerem v Laramie. Teď nás ale čeká další hra s Divokým koněm."

"Já poker neumím," řekl vytáhlý Angličan. "Hraju jenom bridž."

"Nebudou indiáni skutečně střílet na naše spřežení, aby zastavili celou kolonu?" zeptal se pak s vážnou tváří.

"Doufejme, že ne," odvětil Jubal. "Pro prérijního indiána má kůň nebo dobrý mezek velkou cenu. Než je napadne střílet do zvířat, jistě se nás pokusí zastavit jiným způsobem."

Jubal se zadíval na indiánskou hordu.

Už se pomalu blížili. Sjeli na Bozemanovu cestu a jeli za celou kolonou. Jubal si je pečlivě prohlížel. Ano, v jejich čele jel Divoký kůň. Jubal ho dobře poznal. Jubal, John a Chuck se vydali pomalu za kolonou, která jela jen krokem. Slunce už ozářilo celou krajinu. Indiáni byli už tak blízko, že bylo jasné vidět jejich válečné malování. Jubal si ještě prohlédl jejich ozdoby, koně a výzbroj. A dusot neokovaných mustangů byl stále hlasitější. Ke koloně se blížilo dvě stě nebo dvě stě padesát indiánů v čele s Divokým koněm. Jubal viděl, jak se Divoký kůň napřímil v sedle a zamával puškou. Jubal se také postavil do třmenů a zamával stejným způsobem. Pak otočil koně a vyrazil za vozz. Chuck Bennett se na něho usmál a řekl: "Už jsem si myslel, že na ně budeš chtít počkat a povídat si s nimi." Jubal neodpověděl. Znovu se otočil v sedle a pozoroval blížící se indiány. Věděl, že Mac Bannister, Rick Stammer, a Charly Tuckers budou v čele kolony dělat přesně to, co mají za úkol. Pak to začalo. Zřejmě musel být vpředu vydán povel a nesl se vůz od vozu. Dlouhé biče kočích začaly najednou praskat, což znělo skoro jako střelba z koltu. Všude se ozývalo divoké volání a křik: "Brááá! Hóóó! Hóóó!" Když urazily vozy přibližně padesát yardů, jely už slušnou rychlostí. Spřežení se hnala, co jim síly stačily. Divoký kůň byl asi sto yardů od posledního vozu. Pak mávl rukou. Početná indiánská horda se rozdělila na pravo a nalevo. Řev kočích, praskání bičem, dusot kopyt a rachot valících se kol, to vše ve chvílce přehlušil divoký indiánský řev, který drásl nervy. Obě indiánské skupiny vyrazily kupředu. Rudoši popohnali svoje koně a během chvílky vytvořili kolem dvojité kolony vozů živý řetěz. Další skupina indiánů dojela až k prvním vozům, aby je mohla zastavit. A v závěru jel Divoký kůň s přibližně dvěma tucty spolubojovníků. Až dosud nepadl jediný výstřel a nebyl vyslán jediný šíp. To byl důkaz toho, jak pečlivě Divoký kůň svoje muže instruoval. Až doteď šlo vše podle jeho plánu. Kolona vozů byla obklíčena, v nepřátelském sevření uháněla dopředu. Mezci byli šílení strachy. Snad díky tomu jeli neuvěřitelně rychle. Indiánští mustangové se museli snažit, aby vozům stačili. Spřežení čítající osm mezků, vybičovaná strachem k mezní rychlosti, táhla těžké vozy, jako by to byly lehké dostavníky. Jubal Nolan a jeho dva přátelé měli plné ruce práce, aby udrželi Divokého koně v dostatečné vzdálenosti. Jubal a Chuck si vedli zkušeně, John Leavenland to tak dobře nesvedl. Oba texaští kovbojové se otáčeli v sedle a stříleli za sebe. Pak obrátili koně a znovu nabili pušky. Stále to opakovali. John Leavenland poznal, že bude lepší, když se vydá dopředu. Kolem něj už prosvístělo několik šípů a kulek. Pokoušel se také střílet za sebe stejně jako oba kovbojové. Bylo ale velice těžké otočit se na jedoucím koni a vystřelit. Nevěřil, že by se mu to mohlo podařit. Když se ale po jeho boku objevil první rudoch, trefil ho do prsou. Vozy stále jely plným tempem. Kolem nastalo peklo. Bylo slyšet střelbu z brokovnic, kterými byli vybaveni všichni kočí i jejich pomocníci. Brokovnice byly za této situace velmi účinné. Pak náhle vybočil jeden vůz z řady. Při tak rychlé jízdě a na převážně kamenitém povrchu nevydrželo jedno kolo a zlomilo se v ose. Kočí vylétl dlouhým obloukem ze svého místa, dopadl na zem a zůstal bez hnutí ležet. Jeho pomocník stačil ještě seskočit. Utíkal k dalšímu vozu. Nestačil se ho už ale chytit. Spadl pod kola. Jubal ho chtěl zachránit, ale zahlédl, proč nešťastník na vůz nedosáhl. Měl v těle tři šípy. Jubal zastrčil pušku do pouzdra u sedla a vytáhl kolt. Chuck Bennett byl zasažen do ramene. Zakymácel se v sedle, vypadla mu puška, ale stále se držel na koni. Několikrát se zhluboka nadechl a vytáhl kolt. Jubal divoce zařval, ale Chuck na jeho křik vůbec nereagoval. Otočil svého koně a zastavil ho. Čekal na Divokého koně. Jubal tedy také stáhl koně a vrátil se ke svému příteli. Kolona vozů se vzdalovala. "Teď vyřídíme ty rudé ničemy," zavrčel Chuck Bennett a začal střílet z koltu. Levou rukou se držel pevně hrušky sedla, pravou střílel. Jeho krátké křivé nohy pevně objímaly koňské tělo. Střílel do skupiny indiánů, kterou vedl Divoký kůň. A mířil dobře. Téměř každá střela našla svůj cíl. Jubal začal také pálit. Dva Texasané zastavili celou skupinu indiánů. Jako by rudí bojovníci narazili na neprůchodnou stěnu. Nedokázali se přes ty dva dostat. Kolona se stále vzdalovala. Chuckovi a Jubalovi přijel na pomoc John Leavenland. Dorazil v pravou chvíli, protože oba právě vystříleli zásobníky a museli znovu nabít. Chladný a klidný Angličan jim poskytl čas, aby to mohli udělat. Zastavil svého koně a začal klidně pálit z pušky. Měl čas mířit, a proto dostal několik útočníků.

Jubal a Chuck rychle nabili. Potřebovali k tomu jen pár vteřin. Divoký kůň udeřil společně se šesti válečníky. Vypadalo to, jako by docela zapomněl na kolonu vozů a chtěl dostat jen Jubala, Chucka a Johna.

Chuck už znovu páčil ze svého koltu. Pak náhle sjel ze sedla a zůstal na zemi. Jeho kůň okamžitě utekl.

Angličan se také zakymácel. Z ramene mu trčel šíp.

Jubal divoce vykřikl. Byl to pokřik, který vydávali za války vojáci texaské brigády, když se hnali na muže ze Severu.

Popohnal svého koně a řítil se přímo na Divokého koně.

Zahlédl záblesk, který vyšel z pušky Divokého koně, a kolem ucha mu prosvíštěla kulka.

Pak vystřelil.

Jeho střela srazila náčelníka ze sedla.

Ostatní indiáni zavyli jako kojoti a divoce na Jubala zaútočili.

Jubal střílel, dokud neměl prázdný kolt.

V tu chvíli se ale ozval jiný. To střílel Chuck. Seděl na zemi, z rány mu tekla krev a střílel jako smyslů zbavený.

Najednou kolem nebyl jediný indián.

Jubal se podíval na ležícího Divokého koně.

Pak se otočil ke koloně vozů.

Ta musela zastavit, protože už bylo velice obtížné řídit mezky a zároveň se bránit. Bylo slyšet brokovnice a křik kočich, který občas protal divošský pokřik rudých útočníků.

Jubal se znovu podíval na nehybné tělo velkého náčelníka Siouxů.

Pak popohnal koně k Chuckovi. Předklonil se a podal mu ruku. Chuck zasténal, ale nakonec se vyhrabal nahoru.

Angličan dobil pušku a přijel k oběma přátelům. Unaveně a vyčerpaně řekl: "Myslím, že bych ten šíp neměl vytažovat, že? Ale kdybych na chvíli dostal nůž..."

Jubal a Chuck se dívali na dlouhý šíp, který trčel Johnu Leavenlandovi z ramene. Jubal vytáhl z boty nůž a podal ho Angličanovi. Pak dobil kolt a sledoval přítom dění kolem kolony.

Byla přibližně tři sta yardů od nich. Jedna skupina indiánů se náhle vydala zpátky k nim. Jubal okamžitě uhnul z cesty, aby indiáni dobře viděli na svého mrtvého náčelníka.

Dobře to odhadl.

Indiáni nezaútočili, obloukem se jim vyhnuli a jeli ke svému mrtvému náčelníkovi.

A kolem kolony vozů boj náhle ustal. Indiáni se stáhli. Seskupili se po pravé straně vozů a rozjeli se pryč. Mnozí z nich měli přes koně těla svých mrtvých bratrů.

Jubal zaslechl, jak se ho Chuck ptá: "Myslíš, že mají skutečně dost? To by nebylo špatné."

"Viděli, že padl jejich náčelník," odpověděl Jubal. "To je pro ně horší než střelba z brokovnic. Vypadá to, že si skutečně na chvíli dají pokoj."

Stáhli se ještě víc nalevo, aby měli prostor, kdyby museli indiánům ujet, ale ti o ně nejevili žádný zájem. Jeli k místu, kde ležel mrtvý Divoký kůň.

Jubal s Chuckem a Angličanem dorazili v klidu ke koloně. Vozy už nedržely tak pevné postavení, jako když ráno vyjely. Některé vybočily z řady. Muselo to být peklo. Indiáni nakonec zastřelili zvířata z prvních spřežení, aby kolonu zastavili. Další vozy pak musely také zastavit.

Rick Stammer byl celý od krve a s námahou se vydal Jubalovi a jeho přátelům naproti.

"Všichni bojovali jako o život," řekl a musel se pořádně nadechnout. "Ale proč ti paviáni najednou s tou legrací přestali?"

"To vám mohu přesně říci," vmísil se John Leavenland. Seděl šikmo na svém koni. Sám si špičku šípu vydloubl nožem a teď si na ráně držel ruku, aby příliš nekrvácela.

"To vám mohu přesně říci," zopakoval a prstem ukázal na Jubala. "Tady ten chlapík z Texasu srazil svou střelou velkého náčelníka Divokého koně ze sedla."

Kolem nich se scházelo stále víc mužů. Mnozí z nich byli zranění. Také Mac Bannister přišel s ostatními. Slyšel poslední Leavenlandova slova a řekl suše: "To je pro ně velice zlé. Vždycky, když ztratí náčelníka, přeruší boj a vymýšlejí, co dál. My toho času můžeme dobře využít, Ricku, rozděl práci. Máme ještě co dělat."

Jubal se podíval po obou dívkách. Viděl je u jedné skupiny zraněných, ošetřovaly jim rány. Pomáhal jim kuchař Mule.

Jubal se vydal za nimi. Pomohl Chuckovi dolů z koně. Viděl, že je zraněn na dvou místech. Jednou na rameni, podruhé na boku.

Jennifer k nim přiběhla.

"Jubale!" vykřikla starostlivě, a z jejího hlasu se zároveň ozývala radost, že je živ a zřejmě zdrav. To druhé nebylo tak úplně pravda, i on dostal dva zásahy, přikývl a řekl, aby ji uklidnil: "Měli jsme štěstí. Ještě jsem docela fit."

Seskočil pak z koně a pomohl Chuckovi k ostatním raněným.

Z tábora k nim doléhal hlas Ricka Stammera. Naháněl všechny schopné muže do práce.

Bylo toho mnoho, co bylo potřeba udělat.

Jubal se dlouho u Chucka nezdržel. Ten ho sám posílal pryč: "Nemusíš se o mě už starat. Mám tady dvě krásné dívky a Muleho. Raději zjisti, co mají ti rudí opičáci za lubem."

To také Jubal udělal. Vyhoupł se na koně a vyjel obhlédnout situaci. To, co je potřeba udělat kolem vozů a tábora, obstará Rick Stammer.

Na konci řady vozů narazil na Mac Bannistera.

Starý zálesák pozorně sledoval indiány.

Když k němu Jubal dojel, zvěd prohlásil: "Morálka těch rudých chlapíků teď musí být na bodu mrazu. Naše brokovnice

je pořádně vytřídily, ale tohle se jich muselo dotknout ještě víc. Jubale, Divoký kůň byl v posledních několika letech nejvýznamnějším náčelníkem. Byl pro všechny Siuoxy polobohem. Teď jim leží u nohou. Bohužel jsou kolem něho příliš hustě. Není vidět, jestli je skutečně mrtvý. Podařilo se ti ho skutečně zabít?"

"To nemohu říct. Spadl z koně, dopadl na zem a už se ani nehnul," odpověděl Jubal.

Ačkoliv věděl, že smrt tak velkého náčelníka by spláchla ze světa hodně starostí, cítil jistou lítost. Věděl, že by se nemohl cítit nijak triumfálně, kdyby zjistil, že Divoký kůň je skutečně mrtev. Byl to sice divoch, ale jedno bylo jisté, indiáni nezačali po tak dlouhé době válku bezdůvodně. Běloši s nimi zacházeli špatně, podle, okrádali je o území, a proto indiánům nezbývalo nic jiného, než bojovat o svou existenci. (Přesně za deset let budou pod vedením největšího náčelníka Sitting Bulla – Sedícího býka, kterému jeho lid říkal Tatanka Yotanka, poraženi armádou generála Custeru u Little Big Horn. Pak nastane čas, kdy bude armáda ničit v zimě nechráněné indiánské vesnice. To bude konec jedné velké epochy.)

O tom ale neměl Jubal ještě nejmenší tušení. Nikdo to netušil.

Ale velká indiánská válka začala.

Hlouček kolem ležícího náčelníka se mezitím rozestoupil. Indiáni vyskákali na koně a vydali se směrem na severozápad. Mrtvé a raněné vzali s sebou. Zůstalo po nich jen několik mrtvých koní a pár pušek.

Táhli pryč.

Jubal a Mac Bannister byli ve střehu, protože indiáni právě projížděli kolem vozů. Dětila je sice vzdálenost téměř dvou set yardů, ale přesto bylo nutné se mít na pozoru.

Pak uviděli něco, co je překvapilo.

V čele indiánů jel Divoký kůň.

Ne, nebyl mrtvý.

Ale zprava a i zleva mu museli pomáhat dva mladí válečníci. Nedokázal se vlastní silou držet na koni. Musel být raněn těžce.

Mac Bannister, který znal zvyky indiánů, řekl: "Tak je to tedy! Není mrtvý. Některý z velkých medicinmanů ho určitě uzdraví. Pro jeho lidi není zranění vlastního náčelníka nic jiného než znamení Velkého ducha. Indiáni mu říkají Wakan Tanka. Věř, že jsou teď pod ochranou Velkého ducha. Kdyby Divoký kůň zemřel, zvolili by si nového náčelníka a během několik dnů by udeřili znovu. Ale Divoký kůň stále žije. Je stále jejich náčelníkem. Nemůže teď ale delší dobu bojovat. No, měli jsme z pekla štěstí, chlapče. Pokud po cestě nenarazíme na jiného významného válečníka, určitě se nám podaří dorazit do Virginia City. Je možné, že budeme mít co dělat ještě s Bílým Bizonem nebo Bystrým jestřábem, který by se rád dostal na místo Divokého koně. Můžeme narazit i na náčelníka Hunkpapů nebo taky Minnicounjoů – to jsou pánové Černý Šíp a Rychlý Vitr. Možná budou chtít zkusit, jestli nejsou zdatnější než Divoký kůň, ale před tím se budou jistě chtít poradit s medicinmany. Ale řekl bych, že mají na práci něco důležitějšího než jednu pár naložených vozů. Jubale, je mi hned o něco lehčeji u srdce."

Jubal přikývl a v hloubi duše byl rád, že Divoký kůň není mrtev.

Udělal na něj svým vystupováním hluboký dojem.

Kolona zůstala na místě dva dny.

Teprve potom vyrazili dál na sever.

Vozů už nebylo dvaadvacet, ale jen sedmnáct.

Neměli už žádná rezervní zvířata.

Za nimi zůstalo pět hrobů.

Na dřevěné desce byla vypálena tato slova:

BYLI JSTE STATEČNÍ!

MĚLI JSTE HODNĚ PŘÁTEL!

ZEMŘELI JSTE JAKO HRDINOVÉ NA CESTĚ DIVOČINOU!

Kolona se vydala na cestu. V některých vozech leželi ranění. Z mužů by se našel sotva někdo, kdo by vyvázl bez jediného šrámu.

Pokračovali statečně dál.

Den za dnem.

Někdy viděli indiány, ale byly to jen malé skupinky, které se neodvážily zaútočit.

Divoký kůň ležel v této době ve své vesnici vyčerpaný v teepee a starali se o něj nejvýznamnější léčitelé.

Kolona vozů pokračovala dál den za dnem. Někdy museli udělat delší přestávku, ale postupně ukrajovali další a další míle. Teď museli bojovat především s přírodními nástrahami.

Na Big Horn River přišli o jeden vůz, vzala jim ho voda. Stáhla s sebou i spřežení, ale z lidí se nikomu nic nestalo.

Pak nastaly prudké deště a cesta se proměnila v blátivou řeku. Kvůli dešti se nedalo ani vařit, proto několik dní jedli jen studené jídlo.

Projížděli průsmyky, překračovali říčky a potoky a u Yellowstone River museli počkat skoro týden, než opadne vysoká voda.

Až konečně 29. července urazili poslední kus cesty a spatřili před sebou světla Bozemanu.

Dalšího dne projeli posledním kaňonem a museli naposledy přenocovat v divočině.

Tu noc viděli světla dalších tří měst a řady menších tábořišť a osad.

"To je Virginia City," řekl Mac Bannister a ukázal na sluk světla. "To další větší město je Nevada City. Tam dál pramení páchnoucí léčivé vody a u nich město Stinkingwater. Ještě kousek dál u Toobaco Roots v Ruby Mountains našli spoustu zlata. Zítřejší jsme u cíle, chlapi."

Toho večera dal Chuck Bennett, jehož rány se už umoudřily, každému muži a pochopitelně i Jennifer a Ginger po jedné plechovce broskví. Nemusel toho litovat, protože i na ostatních slušně vydělá.

Dalšího dne krátce po obědě dorazili k prvnímu nalezišti zlata.

Když zlatokopové slyšeli zvuky vozů, nechali okamžitě práce a šli se podívat, co se děje.

Chuck Bennett a Rick Stammer museli odpovídat na hromadu otázek. Zlatokopové toho chtěli spoustu vědět.

"Máte jehly a hřebíky?"

"Máme!"

"A jak to vypadá s lopatami a vrtáky na kámen?"

"Pět dvojitých vozů."

"Já budu potřebovat hrnce a kastroly. Byly by nějaké?"

"Je jich slušný výběr."

"A co šňupací tabák?"

"Ten nejlepší a je ho dost."

"Spodní prádlo?"

"V červené, zelené nebo modré barvě, čistá vlna."

Zlatokopové se ptali dál. U jedné zvlášť početné skupiny se zastavil Chuck Bennett a jednomu starému zlatokopovi nabídl konzervu broskví.

"Hej, kamaráde!" řekl mu. "Otevři to a vyzkoušej. A dej ochutnat i svým sousedům."

"Co je uvnitř?" zeptal se muž.

"Rajské potěšení pro nejmladší jazýčky," odpověděl mu Chuck. "Však to otevři a nabídní svým sousedům. Za hodinu je začneme prodávat ve Virginia City. Prvních sto plechovek bude za speciální cenu pět dolarů. Ty další už budou stát osm, tak si pospěšte. Až ochutnáte, oceníte, jakou dobrotu Chuck Bennett uchránil před Divokým koněm a přivezl až sem."

Pak pokračovali dál.

Jubal Nolan se otočil na svého přítele a řekl: "Vždycky jsem věděl, že máš duši obchodníka."

"Však uvidíš," promluvil Chuck. "Za chvíli budou všichni zlatokopové chtít naše broskve."

"Já vám to přiju," řekl Rick Stammer. "Já taky nebudu škodný. Na své jsem si už přišel v kartách, že, Chucku? Měl jsem dobré tušení, že vy dva budete ta pravá pojistka, aby naše kolona dorazila šťastně k cíli. Myslím, že můžeme být všichni spokojení."

Za necelou hodinu vjeli do Virginia City.

Mac Bannister pak řekl spokojeně: "Tak to bychom měli. Můj přítel, kterého jsem sem poslal už na jaře, pro nás vybudoval tábor. Budeme se tam moci pohodlně vyspat a odpočinout si. Zboží půjde na dračku, už to vidím."

Projížděli hlavní ulicí, na níž bylo hodně restaurací a saloonů zvučných jmen – Velký nugget, Tři vidličky, Imperial...

Provázeli je proud zlatokopů, obchodníků a lidí nejrůznějšího druhu lidí. Byla to po několika měsících první kolona vozů, která přivezla čerstvé zboží. Na dlouhou dobu bude asi zároveň poslední, protože podél Bozemanovy cesty stále není klid.

Pak je Mac Bannister zavedl ke svému příteli, který tu zakoupil dům, přistavěl další a vybudoval stáje a ohrady pro koně. Na velké tabuli bylo napsáno:

Obchodní společnost

Leavenland a Bannister

Z domu jim naproti vyšel muž přibližně starý jako Mac Bannister. Vypadal taky jako bývalý armádní zvěd.

"To je Charly Thrasher," řekl Mac Bannister. "Všechno pro nás nachystal. Lépe to zařídit nemohl. Ted' začneme obchodovat."

Podíval se přitom na Johna Leavenlanda. Ten se jen mírně pousmál.

Mezitím vjely vozy do dvora.

Chuck Bennett se postaral o to, aby jejich vůz byl hned u vchodu a každý, kdo přijde nakupovat, si ho hned všiml.

Vyšplhal se na vůz, odhrnul plachtu a začal vyvolávat: "Broskve! Broskve! Sladké jako med a ve vlastní šťávě! Rajská lahůdka!"

Lidé, kteří stáli kolem, na něho civěli – možná ho měli za opilého.

Ale pak se přitíhl muž, kterému Chuck daroval jednu plechovku na zkoušku.

Zběsile křičel: "Sem s tím! Zrzoune, buď té dobroty, začni prodávat!"

"Prvních sto plechovek bude po pěti dolarech!" vyvolával Chuck a měl plné ruce práce. José Hongara a jeho pomocník Chuckovi pomáhali dispozici, ale i tak zvládali nápor lidí jen stěží.

"Jubale! Jubale!" volal Chuck na oko nešťastně. "Pomoz nám!"

Jubal seděl jako jediný na koni a pozoroval rozruch kolem vozů. Mezky postupně vypřahali a vodili do ohrady. Někteří prodávali hned na místě, jiní nosili zboží do domu, kde byl velký obchod.

Obchod byl plný lidí a fronta se táhla až ven.

Hodně lidí drželo v ruce konzervy s broskvemi. Mnozí z nich se pak vraceli, aby si koupili ještě jednu.

Jubal jen nevěřicně kroutil hlavou a klidně dojel k ohradě, kde konečně seskočil z koně.

Když se otočil, přicházela k němu Jennifer.

Na rtech měla úsměv a v očích štěstí.

Jubal pustil uzdu a položil ruce Jennifer na ramena.

"Jubale," řekla tiše. "Chtěla bych vědět, jestli dodržíš slovo."

"Ty se chceš skutečně stát mou ženou?" zeptal se chraplavě.

Ona se jen usmála, ale v jejích očích si přečetl vše. Polkl a mluvil dál: "Ale to budeme muset brzy vyrazit. V téhle díře netoužím zůstat. Jsem kovboj. Chci do Oregonu a zbudovat tam ranč. Potřebuji pastviny, široké louky a ne dohadování, kolik budou stát ponožky a cukr. Potřebuji pastviny, pozemky, prostor..."

"Pak s tebou půjdu do Oregonu, Jubale," přerušila ho. Stále se na něho šťastně usmívala. "Jsem sama ráda, že nezatvrdneme tady."

Vzal ji do náruče a šeptal ji do ucha: "Zbuduji pro tebe v Oregonu překrásný ranč. Budeme mít pořádný kus země.

Víš, Chuck prodává broskve. Za jednu plechovku dostaneme skoro jedno dobytče. Jednoho dne budeme mít obrovské stádo. Chuck je skutečně rozený obchodník. Možná by tady měl zůstat s tvým bratrem a Mac Bannisterem a pomoci jim s obchodem."

"Ne," odporovala. "Chucka vezmeme s sebou, je to tvůj nejlepší přítel. A já ho mám také ráda. Vezmeme ho s sebou do Oregonu. Víš, že bys postrádal jeho přátelství."

Jubal se zašklebil. "Dobře, Chucka vezmeme s sebou. Jsi velice chytrá, Jenny. Poznáš, co skutečně chci, a povolíš to, aniž bych o to musel žádat."

"Miluji tě, Jubale."

"Do týdne může být svatba, Jenny."

"Ten ranč bude velký," pokračoval ještě Jubal. "Dá to spoustu práce, ale myslím, že spolu budeme šťastni."

"Vím," řekla.

KONEC